

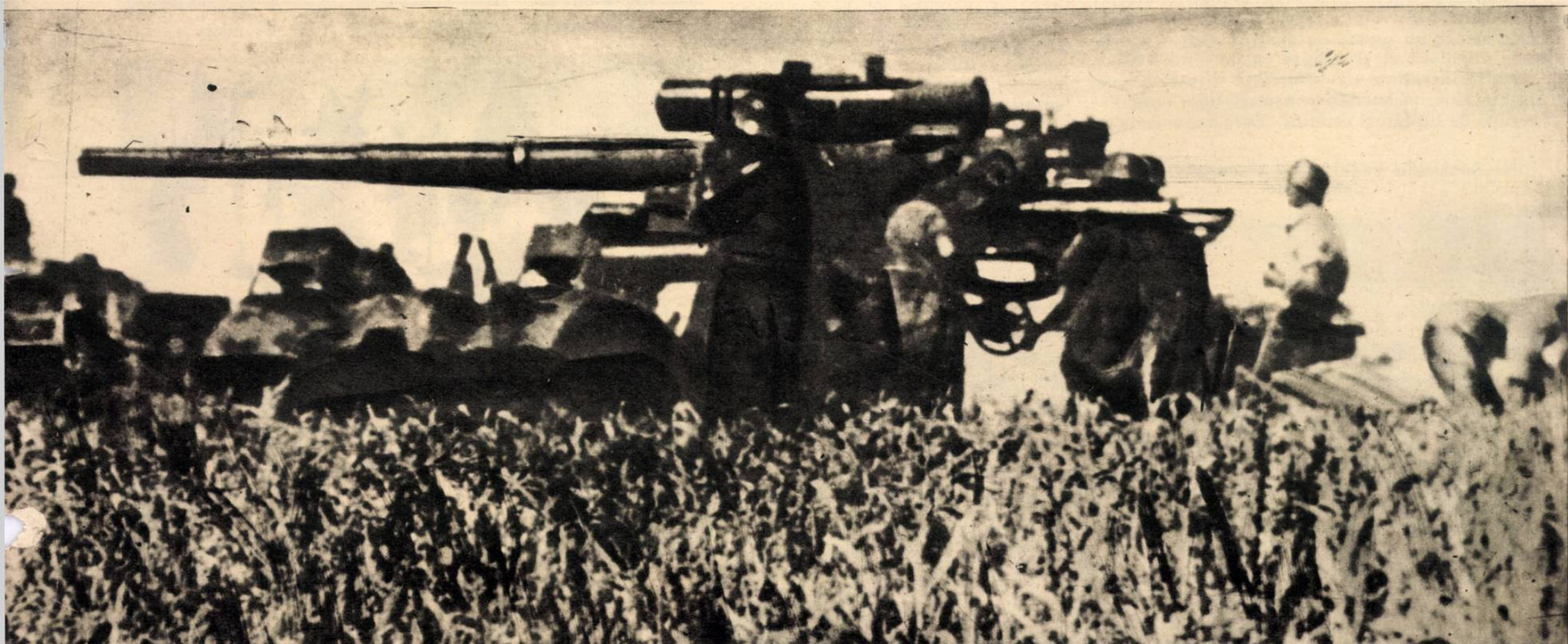

Biblioteca Universitatii Japagi

1. Infanteriști germani în drum spre Stalin-grad. În fruntea coloanei: o bucătărie de campanie
2. Marele amiral Raeder inspectând unitățile marine germane din Crimeea.
3. Populația din Stalin-grad a fugit departe, pe câmp, unde își face menajul la adăpostul corturilor improvizate.
4. O partidă de pocker, în orele libere, undeva, într'un sector al frontului african.
5. În mijlocul deșertului african, soldații germani fac exerciții fizică, între două lupte.
6. Piesă de artilerie în poziție de tragere pe străzile sectorului nordic al orașului Stalin-grad.
7. De jur împrejurul Stalin-gradului, infanteriștii germani sunt în plină și permanentă activitate.
8. Piesă de artilerie grea adusă în fața Stalin-gradului pentru distrugerea ultimelor fortificații bolșevice.
9. Neîntrecutul as al aviației germane, Joachim Marseille, care a murit, neînving, după a 158-a victorie, la vârsta de numai 22 de ani. El era decorat cu Frunzele de Stejar cu Spade și Briliante la Crucea de Cavaler a Crucii de Fier.
10. D. Himler asistând la o tragere de branduri pe frontul de Est.

IA LUMIEA

Mehariștii italieni

Ofițer italian, conducător de mehariști, care cunoaște bine primejdiile și drumurile deșertului.

Sub soarele torid al Africei, pe oceanul de nisip fierbinte, unde mirajele dau speranțe vane călătorului rătăcit în deșertul dezolat, câte o oază apare din loc în loc, la depărtări de zeci și sute de kilometri. Palmierii par aici negri pe albul nisipului dogoritor, izvorul răcoros șerpuește vioi în fața drumetului insetat. Să nu fie o iluzie? Nu, iată în jur și micile colibe arabe, ca niște mușuroaie, din mijlocul cărora se ridică minaretul ca o lumânare albă. Femeile trebăluiesc neobosite, copii se joacă goi în valurile pârca materializate de fierbințeală. Bătrânii stau la porți cu lulele în gură. Este unul din aspectele centrelor omeneste care cunosc și ele astăzi războiul modern. Pentru întâia oară în istoria lor milenară, drumurile deșertului sunt străbătute de tancuri, văzduhul clocotitor sfâșiat de vulturii de oțel. Fiecare oază din deșert este astăzi un punct de sprijin militar. Santinela veghia zi și noapte ca un sfinx înviat.

Italia întreține aici o armată vitează și credincioasă — mehariștii — urmașa unor lungi generații de luptători beduini. Este o cavalerie pe

Jos: Santinela veghia zi și noapte la marginea oazei.

cămile, bine instruită de ofițeri italieni, dintre cari unii sunt în serviciul acestei armate coloniale de peste 10 ani! Nu orice alb poate atinge această performanță. Pentru a rezista atâta vreme climatului aspru și condițiilor de viață neobișnuit de grele, se cer puteri fizice și morale excepționale. Călărețul străbate adesea 120 km. pe zi înfășurat până la ochi în burnus cu picioarele goale, conducându-și cămila de un frâu printr'un inel fixat în nara animalului.

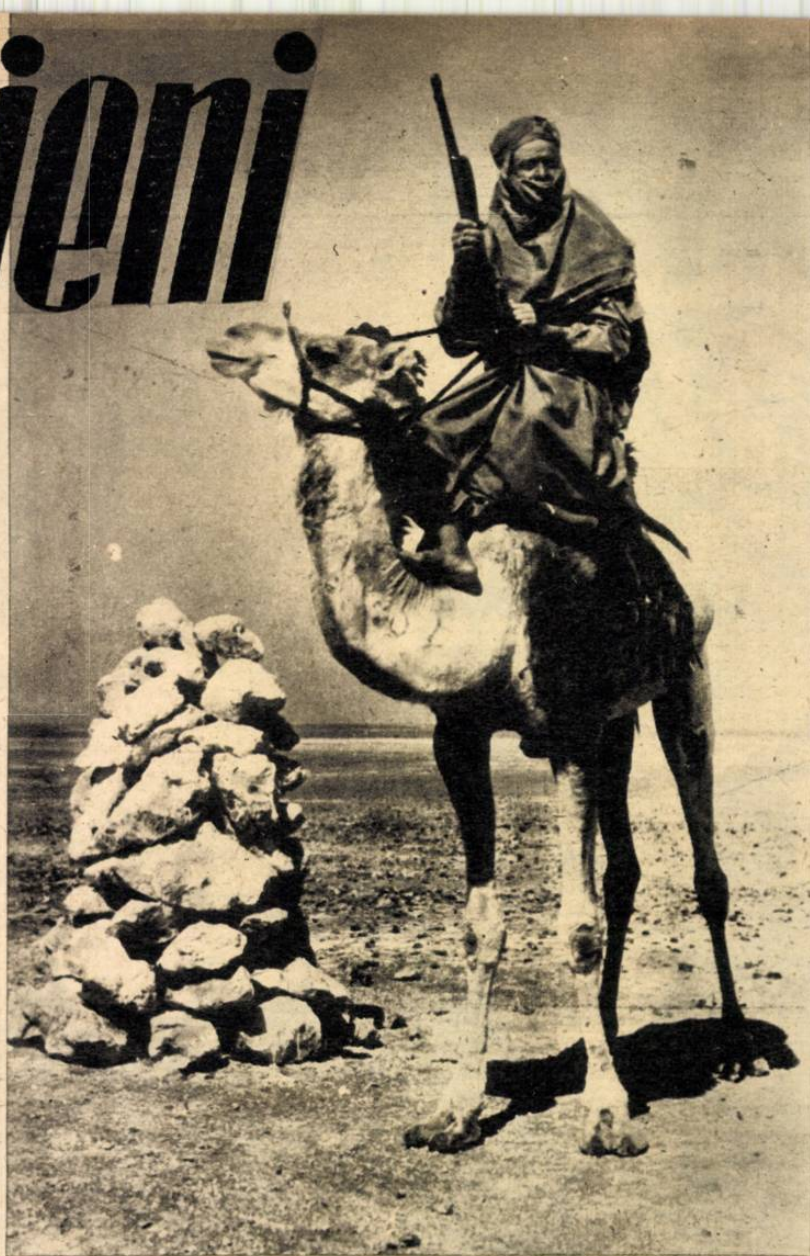
Din când în când mehariștii — cari au acum și unități motorizate — pornesc în acțiuni de recunoaștere, cerute de războiul care se duce. Dacă peisagiul este în generalitatea lui șes, nu trebuie să credem totuși că aceasta este singurul aspect. Pe alocuri apar văile râurilor preistorice — uscate și împietrite — stânci, coline și dealuri cu configurația de munte. Pe drumurile rar străbătute în majoritatea lor naturale și supuse intemperiilor, mașina merge găfâind din greu, iar conducătorul nu are decât o dorință: să ajungă „acasă” fără vreo pană în imensitatea pustiului. Din loc în loc, mici piramide de bolovani indică drumul, inutile oarecum, fiindcă mehariștii cunosc din copilărie cărările pustiului pe care îl străbat toată viața în lung și lat.

Popas. E amiază. Soarele arde acum cu 60 de grade. Mehariștii se așează turcește pentru prânz: ronțăirea câtorva curmale, o gură de apă din bidon o țigară suptă până arde degetele. Apoi din nou înainte. Până seara patrula nu se mai oprește. Temperatura a scăzut brusc și nu sunt rare nopțile când ea înregistrează 4—6 grade sub zero. Înăuntrul a 24 ore numai, mehariștii suportă deci diferența de temperatură mergând până la 40-50 grade.

Dar nici arșița zilei, nici frigul nopții, nici raritatea oazelor nu sunt atât de groaznice cât „ghibli”. Furtuna de nisip fierbinte, care suflă ca un uragan, taie răsuflarea, face nisipul să pătrundă în ochi, în urechi, în gură, astupă drumurile, face coline acolo unde erau văi, îngroapă caravanele și seacă apele.

Căldura se ridică atunci până la 70 de grade. Patrula a ajuns încă într'un pâlce de palmieri și e la adăpost.

După executarea misiunii începe întoarcerea. E mai greu fiindcă a suflat „ghibli” și toate urmele drumurilor au fost șterse. Dar mehariștii, acești copii ai deșertului, au un simț de orientare care nu-i înșală. După o cavalcadă de mai multe zile în Sahara clocotindă, ajung din nou la oaza de care se servesc ca centru de acțiune

Piramidă de bolovani care indică drumurile, în deșert.

Se anunță „ghibli”, adică furtuna de nisip.

Popas pentru dejun în mijlocul pustiului arzător.

VIATA LUI REMBRANDT

PE ECRAN

Una dintre cele mai pasionate și mai romantice vieți de personaje celebre din istoria artelor este, incontestabil, și aceea pe care a dus-o marele pictor Rembrandt.

În literatură mulți autori au fost tentați de subiectul minunat pe care-l oferim. Și iată acum că tentația a trecut și în domeniul cinematografului.

Regisorul Hans Steinhoff a fost acela care și-a propus să transpună pe ecran cel mai documentat și mai interesant scenariu brodat pe viața lui Rembrandt.

Sbuciumul și suferințele marelui pictor, bucuriile și triumfurile

lui și mai ales iubirile lui romantice, constituie tema acestui minunat film, care a reperat un succes colosal pretutindeni unde a fost prezentat în premieră.

Utilizând o montare de autentică atmosferă epocală și o distribuție excepțională, care are în frunte pe: Ewald Balser, Hertha Feiler, Gisela Uhlen, Elisabeth Flickenschild și Theodor Loos, regisorul Hans Steinhoff a reușit într'adevăr un spectacol de mare valoare artistică.

Reproducem în această pagină două portrete și o scenă din film.

Stânga: Ewald Balser, actorul de mare talent, care-l încarnează pe Rembrandt, în filmul lui Steinhoff

Jos: Hertha Feiler în rolul Saschiei, prima și cea mai mare iubire a lui Rembrandt

Gisela Uhlen într-o scenă cu Ewald Balser

Râdeți în voie
ȘI DIN TOATĂ INIMA

...când dinții Dvs. vă permit.
Este totuși indispensabil ca ei să
apară albi, curați și strălucitori.

Întrebuințați regulat, dimineața
și seara, pasta de dinți spumoasă
Emalin. Curăță perfect dinții, în-
tărește gingiile și răcorește gura.

PASTA DE DINȚI **EMALIN**
Lohse

*Elegantă și
calitate*

sunt cele două
caracteristice ale
ciorapilor **Tesyra**,
fie oă sunt fabricați
din mătase natu-
rală sau vegetală,
fie din lână.

Ciorapul **Tesyra**

SALIPYRIN

la nevralgii, migrene,
indispozițiuni periodice, —
la dureri de cap

EFICACE · INOFENSIV · EFTIN

Bine ras

bine dispus!

ROT BART

Cum se
poate verifica gradul
de eleganță pe care un ciorap
il poate da piciorului? Atingeți
ușor cu mâinile piciorul, - ca în ilustrația
noastră - alunecând pe ciorap dela glesne
în sus. Cu cât ciorapul se mulează mai
tare, cu atât veți avea mai mult
senzația de a nu atinge o stofă, ci
însăși pielea piciorului. Acesta
este cazul la ciorapii
Elbeo.

*ciorapi
ELBEO*

puteti
intra
in joc

la Clasa II-a tot cu 300 Lei

CEREȚI IMEDIAT AMĂNUNTE

la colectorul D-voastră preferat și
cumpărați un loz de Clasa II-a.

Numai astfel vă veți putea îmbogăți
prin Loteria de Stat.

LOTERIA DE STAT 28
Tragera Clasei a 2-a 29 și 30 Octombrie **PE CLASE**

CEASORNICELE
Kienzle
CUNOSCUTE DE GENERAȚII PRIN
STILUL ȘI CALITATEA LOR

CEREȚI LA
CEASORNICĂRIE
UN CEASORNIC

Kienzle

T
r
o
y
e
s

VITOS

F
r
a
n
c
e

BREVETATĂ ÎN TOATĂ LUMEA

**SINGURA ȘI VERITABILA MAȘINĂ
ELECTRO-PNEUMATICĂ DE REMAIAT CIORAPI**

MAȘINILE **VITOS** se întrebuințează de zece ani în țară și a
dat dovadă de perfecțiune și durabilitate.
Pentru acest fapt, a fost adaptată de
toate fabricile de ciorapi din țară.

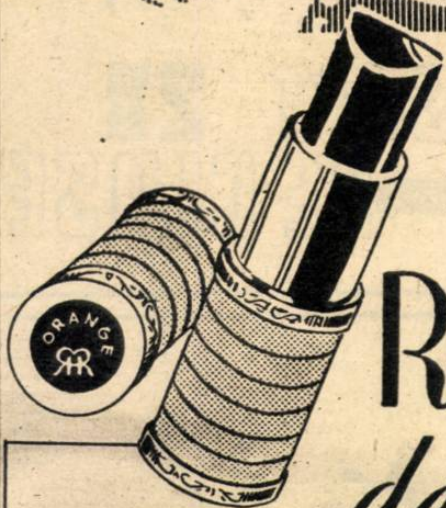
DEASEMENA SERVICIUL **VITOS** vă stă la dispoziția Dvs., cu toate piesele
de schimb, precum și cu repararea acelor
și a mașinilor.

MAȘINA VITOS este garantată și se reprimște în caz
de nemulțumire

ATENȚIUNE! Evitați...pretutindeni orice imitațiuni și
adresăți-vă cu multă încredere la

S. A. R. OFICIUL COMERCIAL PENTRU ORIENT
Str. ACADEMIEI 2 — Telefon 5.05-79

CEREȚI CATALOGUL ȘI CONDIȚIUNILE NOASTRE DE VÂNZARE

Rougeul de buze

Subliniază personalitatea Dvs. Doamnă. De aceea tonalitatea lui trebuie să se asorteze ansamblului armonios al feței. Bogata variație de nuanțe a rouge-ului Hudnut completează armonia Dvs. (Cyclamen, Orange, Coral, Carmeen, Tropical, Cherry).

three flowers
HUDNUT

FEMEILE IN RĂZBOI

(Urmare din pagina 7)

lari care rățesc prin micile orașe ale imperiului insular, cântând faptele războinice ale celor de demult și ale celor de acum.

În Rusia, femeia a fost de mult timp smulsă din cămin. Politica statului, urmărind abolirea căsătoriei, a avut drept țel ultim, îndrumarea femeilor fără cămin spre uzinele de război. Rusia Sovietică pregătea războiul și pentru al putea face, avea nevoie de arme și de mașini. Sclavia femeilor ruse în uzine este pe cale

de a fi desființată de marșul eliberator al armatelor europene.

Precum vedeți, femeia, indiferent de regim politic, și-a dovedit capacitatea și puterea ei creatoare în toate domeniile muncii intelectuale și manuale.

Este sigur că după război, cei mai misogini dintre bărbați nu vor putea susține decât cu mare greutate principiile lor antifemeniste. Femeia contemporană și-a cucerit odată pentru totdeauna dreptul la considerația și prețuirea unanimă.

Combaterea dinților bolnavi

Nu există un al doilea organ în corpul omenesc care să prezinte atâtea suferințe ca dinții. Fiecare dintre oameni a avut odată un dinte stricat. Deseori dinții cariati dau o infecție, care de cele mai multe ori pricinuesc o carie dăunătoare ce duce până la urmă la pierderea unui factor important al corpului nostru, anume dantura. E interesant că după toate cercetările s'a ajuns la concluzia că apariția din ce în ce mai pronunțată a danturii cariate este o urmare a civilizației. Modul hrănirii noastre, gătitul bucatelor, neîndestulătoarea acționare a dinților printr-o mestecare forțată precum și traiul din orașele mari contribuie în modul cel mai simțitor la răspândirea cariei.

Dela început s'a atribuit o prea mică importanță, cu timpul însă a fost necesar să se recunoască faptul că această carie produce și alte neajunsuri, pricinuind înainte de toate slăbirea stomacului, intestinului, rinichilor și alor organe. Astfel, determinată de împrejurări, intervine știința germană, care acum mulți ani în urmă s'a ocu-

pat deja cu problema combaterii cariei.

Una dintre cele mai intense munci pe acest tărâm a fost depusă de „Asociația pentru cercetarea și combaterea cariei”, înființată încă din anul 1929 sub conducerea profesorului Schroeder. Din aceasta a luat naștere în prezent, Institutul pentru cercetările cariei, inițiat de Șeful medicilor dentiști ai Reichului dr. Stuck, Dr. Schroeder, care conduce și acest nou institut, a expus misiunea acestui institut științific, arătând și stadiul cercetărilor.

Noul institut, care și-a achiziționat pe cei mai însemnați colaboratori științifici, cuprinde 6 ramuri importante: clinică dentară, biologie, biologie ereditară, de materii chimice alimentare, farmacologică, bacteriologică, de medicină internă și a cercetărilor constitutive. Deci caria este combătută astăzi cu toate mijloacele și printr-o muncă neînchipuit de intensă, așa că există toate speranțele că acest flagel al cariei după ce va fi recunoscut pe deplin, să fie oprit în acțiunea lui de distrugere.

*Ciorapul
care infrumusețează piciorul!*

ARWA
Tailor made

In amintirea epocii diligențelor și ca un simbol de tradiție adevărată, vechea casă Mouson din Frankfurt a dat lavandei sale, veritabile și delicios aromate, semnul „cu diligență”

**MOUSON
LAVENDEL**

Lama albastră Gillette

este lama de ras ce satisface pretențiile cele mai dificile. Calitatea cea mai bună a oțelului din care e fabricată, precum și ascuțișul, ei incomparabil, au făcut din această lamă o noțiune mondială.

**O audiție perfectă
vă garantează
aparatele de radio**

cu această
insignă!*

* Este semnul distinctiv, prin care aparatele de marcă ale industriei radiofonice germane sunt certificate pentru export, ca având calitatea unor produse de primul rang.

Demonstrații gratuite în orice magazin de specialitate

Cine ascultă radio - participă la toate

ACTUALITĂȚI DIN ȚARĂ

M. S. Regele Mihai de vorbă cu cei doi miniștri bulgari, cu prilejul audienței pe care distinși oaspeți au avut-o la Castelul dela Sinaia.

D. Mareșal Antonescu, însoțit de d. prof. Mihai Antonescu, interesându-se de felul cum sunt îngrijiți și educați copiii muncitorilor dela C.A.M.

Grupul gazetarilor bulgari vizitând una din salinele dela Slănic-Prahova.

D. ministru Titus Dragoș își rostește discursul la inaugurarea noului local al Ministerului Românizării

Tribuna oficială la match-ul de foot-ball dintre echipele naționale ale României și Croației

Gazetarii români cari au plecat în Italia, fotografiați pe peronul Gării de Nord

DOUĂ REVISTE COMPLETE IN ACELAȘ PREȚ

22-28 OCT. 1942
N° 820 — ANUL XVI
— 20 LEI —

MAJESTATEA SA REGELE MIHAI I
IMPLINEȘTE LA 25 OCTOMBRIE
VÂRSTA DE 21 ANI

Sentinelă română pe litoralul
oriental al Mării Negre.

"Zela VOLGA la CAUCAZ"

O coloană de aprovizionare română
trece prin albia unui râu.

Un tun antiaerian român în acțiune pe fron-
tul Caucaz.

Locuitorii din împrejurimile
Stalingradului și mijloacele
lor de locomoție.

Un grup de soldați ro-
mâni de pe frontul Sta-
lingrad ascultă „Ora os-
tașului” la radio.

Cavaleria română în marș pe una din soselele Caucazului.

Sus (în medalion):
Un tanc românesc pe una din șoselele care duc spre Volga.

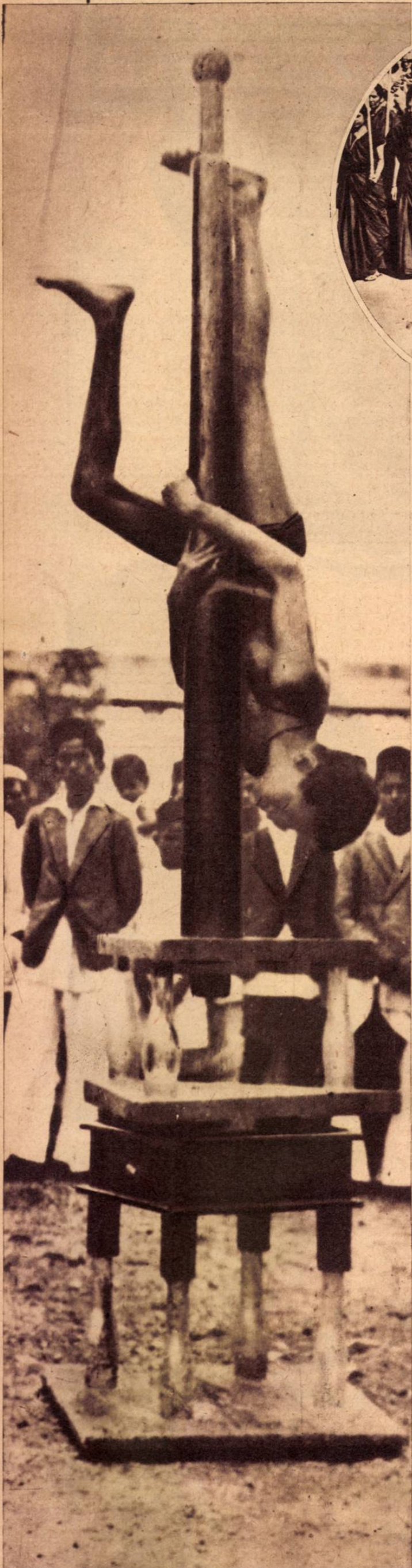
Dreapta: Post românesc de radio-telegrafie într'un sector al frontului Caucaz.

Stânga: Prizonieri bolșevici căzuți în mâinile trupelor noastre pe frontul Stalingradului.

Un bătrân din comuna Tundutovo (Stalingrad) care poartă cu mândrie pe piept decorația „Serviciul Credincios” pe care i-a conferit-o Regele Carol I.

O grevă originală în India: „Grevă Spălătoreselor și a menajerelor”.

INDIA se află în plin războiu. Frontul al doilea este pentru englezi defensiv în loc să fie ofensiv. Un capriciu al destinului istoric l-a mutat din Vestul Europei, în India, unde Gandhi a deslănțuit campania de nesupunere civilă. Ce înseamnă nesupunere civilă și cum înțeleg englezii să lupte împotriva ei, va rezulta din descrierea de mai jos a unui jurnalist care a vizitat recent India.

„Un tramvai electric vopsit în roșu sau în galben plin de reclame de țigări, de băuturi răcoritoare și de felurite mărfuri engleze, încearcă să-și croiască drum prin mulțimea unui oraș indian. E plin de călători. Lumea stă ciorchini pe tampoane, pe scări și pe culoare. Călătorii sunt în majoritate indigeni. Watmanul este și el indigen. El lovește enervat în clopoțelul instalat sub picior, pentru a goni mulțimea care-i stă în cale. Strada este plină de pietoni, de mașini de tip demodat, de cămile, de căruțe, de călăreți și de bicicliști. Suntem pe o stradă din Bombay, dar același aspect îl întâlnim și la Delhi, la Madras sau la Calcutta.

De fiecare parte a străzii se pot vedea clădiri de forma aceloră întâlnite la tot pasul în orașele comerciale ale Angliei. Sunt case de negoț, adevărate stupării pline de birouri și înfeseate cu funcționari și funcționare. Sunt pompele prin care Anglia soarbe de sute de ani bogăția imensă a peninsulei de aur.

Lângă clădirile de formă europeană se pot vedea palatele fastuoase și decorative ale potentatilor indieni: vechi clădiri împodobite cu o infinitate de ornamente caracteristice. Prăvăliile sunt lipite una de cealaltă, maghernițele se învecinează cu magazinele universale și negustorul de mărunțișuri își desfășoară marfa în apropierea unei case de comerț veche de decenii.

Deodată tramvaiul nu mai poate înainta. Watmanul face un efort pentru a opri brusc vagoanele. Călătorii se clatină pe picioare sub puterea șocului.

Ce s'a întâmplat? Un lucru foarte banal în India: pe linia de tramvaiu câteva femei îmbrăcate în alb sau în țesături multicolore s'au culcat de-a latul liniei fiecare cu câte-un copil în brațe.

Femeile acestea au privit fără cea mai mică emoție cum tramvaiul se apropie de ele. Vagoanele s'au oprit la doi pași de trupul lor. Ele n'au schițat niciun gest. Chiar dacă tramvaiul și-ar fi continuat drumul peste trupurile lor, ele n'ar fi încercat niciun gest de reacțiune sau de apărare. Dar ele știu foarte bine că watmanul nu va trece peste ele. Câțiva polițiști indigeni și europeni cu căști coloniale au urmărit scena. Ei aleargă cu bastoanele de cauciuc în mână încercând să elibereze linia de tramvaiu. Tramvaiul se pune în mișcare, pentru că după câțiva metri să fie din nou oprit de alte baricade vii. Copiii tipă când mamele lor sunt amenințate cu bastoanele. Poporul se adună și vociferează; poliția face uz de bas.

Stânga: În semn de nesupunere civilă, acest hindus a stat în poziția aceasta, fără să primească mâncare sau băutură, 48 de ore.

Misterele

toane, de gaze lacrimogene sanchiu de revolve pentru a o împrăști. Asemenea incidente se repetă atât de des încât în niciun oraș indian circulația pe străzi nu este normală.

Aceasta este nesupunerea civilă!

Când femeile nu mai opresc cu trupurile lor tramvaiele, atunci personalul societății tramvaielelor se pune în grevă din ordinul Congresului. La aceeași oră funcționarii căilor ferate, personalul liniilor de autobuze, acela al societăților de gaz și electricitate primesc ordine de a face greva. Și ordinele acestea misterioase care circulă în întreaga Indie, nu pot fi oprite. Nimeni nu știe cum pornesc și de unde.

Este sigur că asemenea acte de sabotaj și de nesupunere constituie pentru Marea Britanie o grea lovitură. Se știe că în planurile anglo-americanilor, India urma să devină un vast șantier pentru pregătirea armelor necesare ofensivei din Extremul Orient. Acest plan nu mai poate fi executat datorită reacțiunii latente și forme originale de războiu pe care l-a adoptat poporul indian sub conducerea lui Gandhi.

Datorită grevelor dese, funcționarii englezi nu se pot duce la serviciile lor, nu pot beneficia de electricitate, de gaz sau de avantajul apei curente strict necesare în țările calde.

Din când în când, pentru a completa tabloul disperării engleze, cortegii de studenți naționaliști, străbat străzile marilor orașe indiene strigând: Englezii, părăsiți India!

„Indieni boicotați produsele și eforturile de războiu ale englezilor. Studenții aceștia fac propagandă printre țărani indieni învățați să nu-și vândă orezul sau cerealele. Pădurile pe care englezii le-au plantat pentru a apăra orașele și plantațiile de dezastrul inundațiilor, ard. Cine le-a aprins? Nimeni nu poate ști.

Marii negustori indieni sunt obligați prin ordine misterioase să nu mai facă comerț cu englezii. Oamenii dau ascultare acestor porunci venite pe căi misterioase și insondabile.

Dar cea mai mare nenorocire a fost pentru englezi greva spălătoriilor și a spălătoreselor indiene. Indienii refuză să le mai spele rufe. Într-o țară unde din cauza căldurii ești adesea nevoit să te schimbi de două sau de trei ori pe zi, această grevă a fost o grea lovitură.

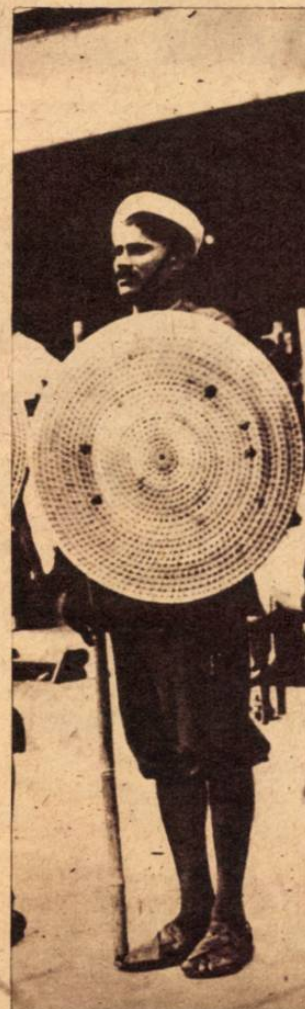
Englezii care se respectau nu mai puteau să vadă de treburi incomodați de rufe lor murdare.

Populația indiană a descoperit sute de mijloace pentru a împiedica activitatea englezilor. În fața instituțiilor britanice se pot vedea adesea mari aglomerații de femei și de copii culcați cu burta la pământ. Funcționarii care ar vrea să intre în birourile lor ar trebui să treacă peste trupurile acestor oameni. Poliția trebuie să intervină de fiecare dată dar aceste intervenții sunt legate de mari pierderi de timp. Acesta este și unul din scopurile nesupunerii civile.

Iată cum apare războiul în concepția lui Gandhi! Trebuie să recunoaștem că efectele lui sunt vizibile și nu vor întârzia să se manifeste.

Situația englezilor în India nu este de invidiat.

Dreapta: Polițist hindus, care ca toți colegii lui, ascultă mai mult de ordinele Congresului decât de ale englezilor.

Stanga: Străzile Moscovei, altădată atât de animate, sunt acum lipsite aproape complet de circulație, bărbații dela 15 la 50 de ani fiind trimiși să moară pe front.

MOSCOWA

în timpul de RAZBOI

Un kilogram de carne costă 500 de lei iar aceeași cantitate de pâine 400 lei.

Unele cooperative expun vestimente care ar îngrozi și pe o țărancă din cele mai rustice regiuni ale Europei. Multimea este în căutarea unui mijloc de a uita. Fiecare vrea să uite grozăvia războiului, care va însemna în mod sigur ruina Rusiei comuniste. Și uitarea e greu de obținut pentru că teatrele și cinematografele sunt pline numai de funcționarii regimului. Deși în principiu, fiecare muncitor are dreptul la un bilet de teatru sau de cinema, aceste bilete sunt tot atât de greu de obținut ca o bucată de pâine sau ca o haină.

De altfel prețurile de intrare la Operă sau la teatre sunt foarte ridicate. Marea atracție a moscovitilor și în deosebi a femeilor moscovite a devenit cinematograful. Cu foarte mare regret, guvernul rusesc a trebuit să admită rularea unor filme americane pe ecranele din Moscova. Dar, se știe că pentru un comunist, un film american nu poate fi decât o „infamă creație burgheză”.

Spre surpriza dureroasă a conducătorilor politici, aceste filme burgheze au produs o impresie extraordinară asupra masei care și-au putut da seama că dincolo de granițele Rusiei nu se întinde bezna și ignoranța cum se spunea de două decenii în toate întrunirile de propagandă comunistă.

Pentru a contracara influența acestor filme „burgheze”, Stalin a dat ordin să se ruleze gratuit pe toate ecranele filme în care să se exalte iubirea de țară și „patriotismul”.

Dar masele comuniste nu mai înțeleg nimic din aceste filme care sunt în contradicție cu doctrina comunistă. Nimeni nu poate să pătrundă sensul unor cuvinte ca „patrie” sau „iubire de țară”.

Când Moscova a fost des vizitată de bombardierele germane, orașul s'a golit de cea mai mare parte din locuitorii săi. Guvernul a fost nevoit să ia drastice măsuri pentru a împiedica plecarea muncitorilor și a oamenilor strict indispensabili funcționării uzinelor ce n'au fost încă atinse de bombe germane.

Hotelul Mossoviet, a cărui aripă stângă a fost distrusă de o bombă germană.

UN ziarist suedez, care a vizitat recent Moscova, prezintă un tablou sugestiv al vieții din capitala Rusiei Sovietice. O atmosferă crepusculară, caracteristică regimurilor politice care se prăbușesc, se desprind din rândurile suedezului. S'ar părea că metropola politică a „paradisului roșu”, trăiește intens marea dramă militară a Rusiei.

Infrângerile catastrofale înregistrate succesiv dela începutul războiului din Răsărit, au avut un efect puternic asupra guvernului comunist, care nu mai poate domina anumite tendințe ale poporului.

Dar să dăm cuvântul ziaristului care a văzut cu ochii săi ceea ce mai târziu se va putea numi „ultimele zile ale Moscovei”.

„Ploile de toamnă au început la Moscova. Pe Dimitrovka, un fel de Champs Elysées moscovit, copacii încep să se desfrunzească. În cartierele de locuințe femeile au scos pe balcon blănușile de iarnă. Anotimpul friguros bate la ușă. Lumea se pregătește pentru iarnă. Iarna a fost așteptată anul trecut ca o nădejde, acum însăpăimântă ca o catastrofă.

În toamna anului 1941, sovieticii contau numai pe iarnă, pentru a se salva din impasul în care forțele aliate i-au băgat. Dar acum, când amenințarea aliată apasă în deosebi asupra Sudului, moscovitii se tem că în iarna 1942 vor muri de frig și de foame: căci minele de cărbuni sunt în cea mai mare parte sub controlul germanilor iar grânele și teritoriile agricole au trecut în aceeași stăpânire.

O stare sufletească de tristețe, de apăsare, de asfixie interioară se resimte atunci când privești mulțimile ieșite să se plimbe pe bulevarde, după terminarea muncii istovitoare în uzine. Masele care se revarsă ca niște fluvii vii pe străzi și bulevarde, se opresc în fața vitrinelor cooperativeelor de stat pentru a contempla cu jind anemicele alimente ce se oferă contra bonuri, și la prețuri foarte ridicate.

Diplomații au fost primii care au plecat din Moscova. Încetul cu încetul ei s'au reîntors din Kuibișev, unde nu puteau afla mare lucru despre mersul războiului. Moscova a revenit, până în ziua când nouă amenințări aeriene vor apăsa asupra ei, centrul politic al țării. Ziariștii și diplomații străini se întâlnesc în barul hotelului „Moscova”, singurul local, unde se pot consuma alcooluri tari și așa zisele „cock-tailuri”. În barul „Moscova” se pot afla ultimele noutăți ale frontului. Ziariștii japonezi fac schimb de știri prin intermediul colegilor lor neutri, cu ziariștii americani. Un procedeu care se practică în ultima vreme.

Dar în afară de această lume cosmopolită care trăiește oarecum bine, situația moscovitilor nu poate fi învidiată. Deși salariile muncitorilor au fost ridicate consumul este foarte redus. Cauza este simplă: lipsesc foarte multe lucruri de pe piața Moscovei și a Rusiei în general. Alimentele sunt cele mai căutate dar și cele mai speculate. Deși regimul politic nu îngăduie posibilitatea speculei, statul comunist este acela care ridică prețurile mărfurilor, încurajând la speculă.

Din luna când amenințarea germană a periclitat situația Moscovei, orașul s'a golit de bărbați. Pe străzi nu se mai puteau vedea bărbați mai tineri de 50 de ani. Frontul sau uzinele i-a absorbit pe toți.

Mulțimele care străbat bulevardele după închiderea uzinelor, sunt formate în cea mai mare parte din femei îmbrăcate cu rochii ordinare de bumbac multicolor. Femeile ruse nu cunosc ciorapii subțiri. Au descoperit doar pudra, roșul de buze și apa de colonie, pe care o întrebunțează pentru a ascunde lipsa igienei.

Universitatea a fost închisă și studenții au fost trimiși pe front. Acesta a fost un ordin personal al lui Stalin. Singura școală superioară care a rămas deschisă a fost „Institutul Lenin”, unde sunt pregătiți tehnicienii revoluției. Acești tehnicieni sunt apoi trimiși în diferite țări ca spioni și saboteuri.

Dela Moscova până la Vladivostok, oricât de mult ai dori să mă contrazici, spune ziaristul suedez, nu vei găsi cetitorule niciun civil. Pretutindeni se văd oameni în uniforme partidului și ale armatei. Uzinele au fost militarizate iar muncitorii care întârzie un minut dela lucru riscă să fie trimiși în prima linie de foc sau să-și piardă pentru un timp dreptul la mâncare, dreptul de a folosi tramvaiul pentru a veni la slujbă și alte drepturi.

Țara geme sub cea mai cruntă teroare. Pretutindeni vezi fețe îngrijorate, chipuri chinuite de amintirea iernii trecute și de amenințarea celei care se apropie.

Iarna 1942, va fi fatală pentru moscoviti.

Din cele de mai sus rezultă că nu va trece mult timp și cortina va cădea peste ultimul act al dramei rusești.

Jos: În multe uzine ale orașului activitatea a stagnat, din cauza lipsei mâinii de lucru.

Skiorii înlocuiesc de multe ori, animalele de tracțiune

Iată, așa se prezintă peisajul caracteristic al Nordului

Tragedia întinmărecii

CONFLICTUL actual are cinci teatre de războiu importante: teatrul de războiu din Extremul Orient care se întinde din China până la Port-Moresby; războiul din Cirenaica și din Mediterana; războiul din Vest cu fazele sale aeriene, navale și cu tragicele debarcări engleze sfârșite lamentabil; războiul Atlanticului dus de submarinele Axei împotriva convoaielor anglo-americane și, în sfârșit, cel mai important, războiul din Răsărit.

Germanii și anglo-americanii sunt de acord că războiul Atlanticului și războiul din Răsărit vor aduce prin amploarea lor, decizia. Cele două teatre de războiu importante pentru Europa, Atlanticul și Răsăritul, au un punct de legătură aflat în mijlocul nopții polare. Acest punct geografic și strategic este Murmanskul, singurul port rusesc unde se poate debarca din când în când materialul de războiu expedit de anglo-americanii.

Murmanskul este împreună cu Arhanghelskul (înghețat 8 luni pe an), singurul port liber de ghețuri din regiunea Extremului Nord. Deoarece calea Mediteranei nu poate fi de multă vreme folosită de inamicii Axei, acești asunt nevoiți să apere cu orice preț căile înghețate ale Nordului.

Baltica a fost pierdută ca și Mediterana, iar calea Pacificului nu poate fi folosită datorită blocajului japonez care nu îngăduie vaselor anglo-americane să facă legătura cu singurul mare port rusesc: Vladivostokul.

Se știe deasemenea că așa zisa cale a Persiei, care face legătura cu transiranianul, este de un debit ex-

trem de redus față de necesitățile războiului din Răsărit.

Singura cale de aprovizionare a Rusiei cu arme și munițiuni rămâne aceea a Murmanskului, port liber de ghețuri în majoritatea anului. Această cale are o distanță de 3500 de kilometri, pe care flota Angliei și a Americii o poate străbate numai în mod teoretic.

Situat în mijlocul nopții polare, Murmanskul nu se poate lăuda cu o activitate portuală deosebită. Ceața micșorează ziua de lucru, iar când nu este ceață, ninge. Un soare de culoarea pucioasei luminează câteva ore orașul. La orele 4 după amiază începe noaptea. O noapte înstelată, iluminată din când în când de o lună cu ciudate reflexe de gheață.

Sub iluminarea aceasta fantastică a stelelor și a lunii, orice copac devine o prezență extraordinară. Casele și oamenii par smulși dintr-o fantezie. Când noaptea polară, care durează șase luni, cedează locul zilei, atunci lumina durează și ea jumătate de an. Odată cu ziua polară începe și primăvara a cărei apropiere este anunțată de imensele stalactite ce se formează pretutindeni.

Primăvara readuce pe cerul Murmanskului amenințarea gravă a forțelor aeriene germane care incendiază depozitele din port, distrug silozurile și scufundă vasele ancorate.

Războiul a fost deosebit de intens în această regiune care părea destinată să rămână în afara conflictului, datorită climei aspre care o caracterizează. Germania, care a știut să înfrunte cele mai ne-

obișnuite condiții climaterice și de teren, a aplicat o mare parte din forțele și posibilitățile sale ofensive pentru a reduce importanța strategică a Murmanskului.

După două războaie, Murmanskul a devenit un mare port militar și comercial. Aviatorii cari au sburat deasupra lui pretind că are aspectul unui port american. Murmanskul nu mai seamănă cu ceea ce era în 1915.

Din acea epocă îndepărtată n'a mai rămas nicio amintire în afară de biserica construită de ultimul țar al Rusiei, pe care bolșevicii au transformat-o ca de obicei în depozit de mărfuri.

Înainte de 1941, Stalin aprobase cererea guvernului din Ciung-King ca o parte din ajutoarele destinate frontului din Asia să sosească prin calea Murmanskului. În acest scop câteva mii de chinezi au fost expediți la Murmansk pentru a descărca din vasele anglo-americane, armele ce trebuiau îndrumate spre China prin lunga cale a Turkestanului chinez și a Mongoliei Exterioare.

Dela începutul războiului din Răsărit, Stalin și-a uitat făgăduiala dată și muncitorii chinezi au rămas la Murmansk pentru a descărca ceea ce mai rămâne din convoaiele anglo-americane. Bine'nțeles că rușii nici nu se gândesc să expedieze nici cea mai mică parte din acest material chinezilor.

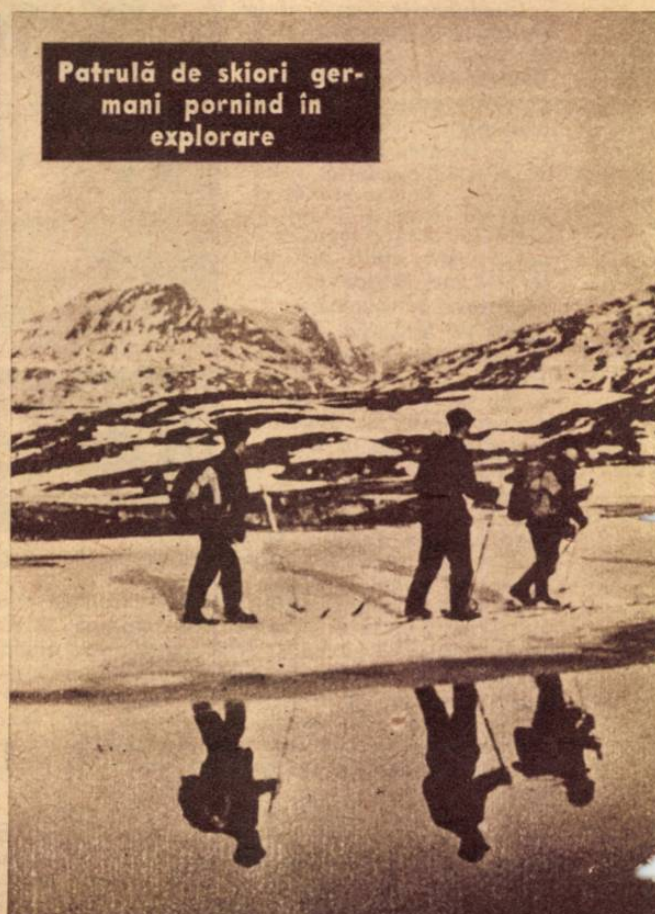
Primejdia care-i amenință din toate părțile i-a determinat să fie foarte sgârșiți cu ceea ce le trimit aliații. La drept vorbind, din puținul trimis de aliați, cea mai mare parte este îndreptată spre fundul lacom al Oceanului, prin intervenția promptă a submarinelor.

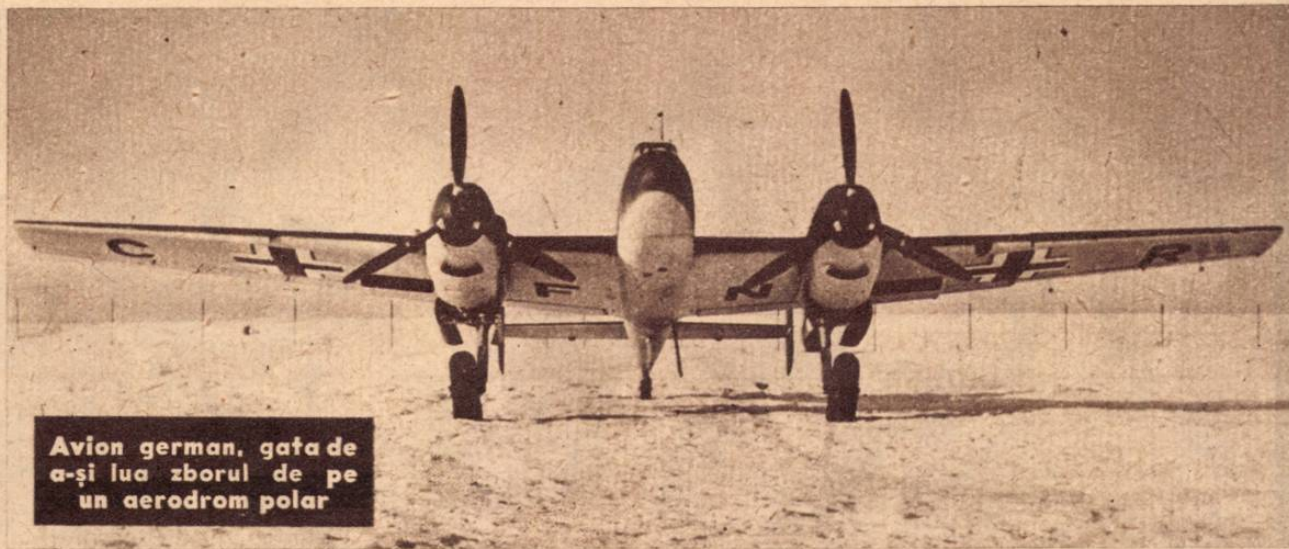
De când a început războiul din Nord, adică din pri-

Câinii ca și renii servesc adeseori la transportul alimentelor și munițiilor

Patrulă de skiori germani pornind în explorare

Avion german, gata de a-și lua zborul de pe un aerodrom polar

mele luni ale conflictului din Răsărit, populația laponă nu mai cunoaște liniștea. Rușii sunt înspăimântați de raza de acțiune și de capacitatea combativă a aparatelor germane, care după ce se rotesc pe fața Oceanului înghețat, găsesc posibilitatea de a-și lăsa încărcătura lor explozivă pe străzile orașului și pe instalațiile portului.

Datorită flotei de submarine care operează pornind din bazele instalate în fiordurile Norvegiei, convoaiele anglo-americane sunt trimise la fundul apelor. În același timp, ceea ce ajunge în port este distrus sistematic de raidurile puternice ale aviației de bombardament.

După un an de războiu, rușii au ajuns la concluzia că Murmanskul este greu de apărat. Neputând face față misiunii de a-l apăra, ei au cerut ajutorul englezilor care au trimis piloți și câteva avioane.

Dar piloții englezi nu suportă clima grea a Nordului. De aceea ei își petrec cea mai mare parte din timp pe drum. Pleacă tot timpul în permisie de refacere.

În timp ce Murmanskul a căpătat aspectul unui port de războiu și a unei zone de luptă, Arhanghelsk are o înfățișare mai pașnică. Prosperitatea acestui oraș portuar datează din veacul al 16-lea, când legendarul țar Boris Gudunov a îngăduit locuitorilor Nordului să facă comerț cu India și cu Persia. Drumurile caravanelor porneau din Extremul Nord și se îndreptau spre Sud. Ele au fost udate în decursul vremii cu sângele populațiilor nordice care se încumetau să străbată aceste itinerarii. Încetul cu încetul, Arhanghelsk a devenit un centru important pentru comerțul cu blănuri cu lemne și cu pește.

În anul 1914 s'a încercat să se amenajeze un port militar în vechiul port de pescari. Dar iarna vine repede și proiectul a fost părăsit. În acest timp s'a edificat Murmanskul.

În 1941 istoria s'a repetat. Englezii au încercat să trimeată primele convoaie cu destinația Arhanghelsk,

dar vasele au fost prinse de ghețuri și și-au croit drum greu cu ajutorul spărgătoarelor de gheață sovietice.

Atunci s'a adoptat calea Murmanskului a cărei importanță a scăzut progresiv de când Germania operează în zona arctică cu o mare parte din forțele sale aeriene, navale și terestre.

Bătălia Extremului Nord s'a desfășurat în deosebi în regiunea Murmansk al cărui cer este străbătut de sborul avioanelor Stukas și al aparatelor Hurricane.

Germanii au înțeles din primele două luni de războiu importanța pe care o are pentru strategia rușilor, Murmanskul. De aceea lupta pentru Murmansk nu s'a desfășurat numai în aer ci și pe pământ.

Generalul Dietl, celebrul general al Nordului, s'a apropiat cu trupele sale la 60 de kilometri de oraș. Englezii și-au dat seama că bătălia Murmanskului era în mare măsură o fază decisivă a bătăliei Atlanticului și de aceea au intervenit și cu avioane și aviatori.

Pe pământ Murmanskul este apărat la sud și la est de un lanț de munți pe care laponii i-au numit „impenetrabili”. Dar noi știm din chiar cursul acestui războiu că nicio înălțime nu a fost inaccesibilă trupelor speciale ale Reichului.

Generalul Dietl este marele specialist al armatei germane în privința războiului în regiunile arctice. Este un om înalt, slab, cu un chip aspru de muntean. Soldații săi îl adoră pentru simplitatea și buna lui dispoziție. După terminarea campaniei din Norvegia, Dietl a creat în nordul acestei țări o școală pentru a răspândi printre soldați și ofițeri, cunoștințele necesare unor combatanți în zone arctice.

Toate unitățile alpine germane au trecut prin această școală. În deosebi ofițerii alpini. Când a izbucnit războiul din Răsărit, Dietl a pornit dela Salla, localitate de frontieră situată în Finlanda, spre Murmansk. Cu curajul marilor generali, acest militar genial s'a îndreptat spre țintă.

Când timpul permite, când nu sunt furtuni de zăpadă, atunci trupele de skiori ale germanilor și finlandezilor se lansează ca niște fulgere albe până în dosul liniilor rusești, dezorganizând transporturile și atacând efectivele rusești care apără linia ferată ce face legătura dintre Murmansk și frontul central.

Expedițiile la inamic durează câte-odată două săptămâni și sunt pline de peripeții dramatice. În timpul acestor expediții, soldații

mănâncă alimente speciale: un fel de biscuiți făcuți din sânge de ren, uscat; lapte în formă de pudră, unt și pâine prăjită.

Alimentele sunt puse în săniile trase de reni. Săniile vor servi la evacuarea răniților. De multe ori skiorii înlocuiesc animalele de tracțiune.

Întocmai unor călugări, învăluți în mantalele lor albe, soldații lui Dietl înfruntă primejdiile nopții polare și vicleniile rușilor.

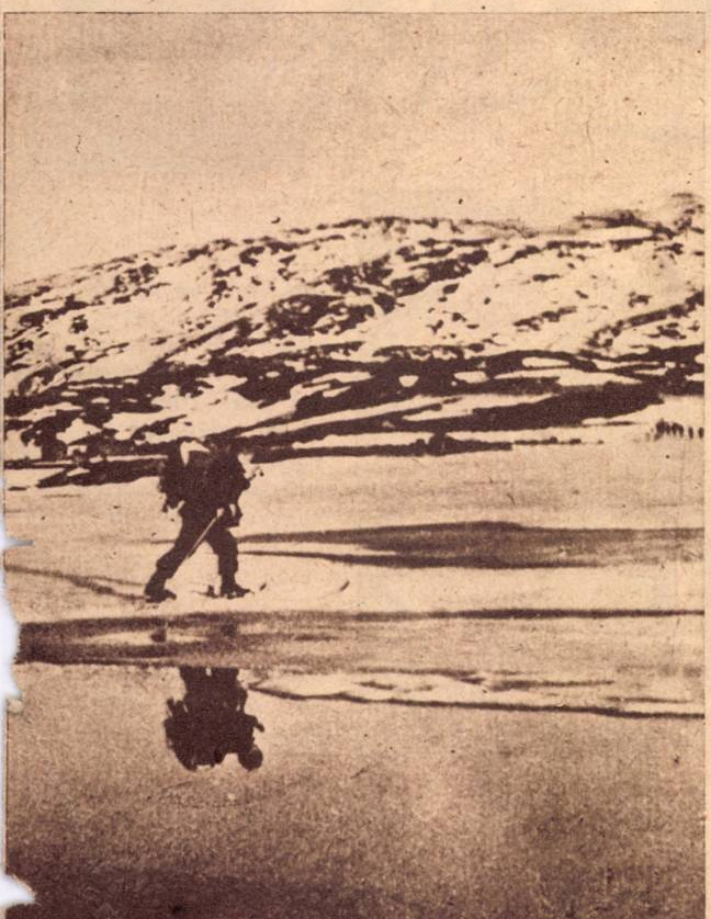
Datorită acestor atacuri fulgerătoare, rușii au fost nevoiți să ridice fortificații dealungul liniei care leagă Murmanskul de Vologda. Comunicatele de război ne aduc adesea știrea ocupării acestor fortificații de către germani. În orice caz, transporturile din Murmansk spre interiorul Rusiei sunt permanent amenințate și întrerupte de oamenii generalului Dietl.

De mai multe ori, în cursul războiului situația în sectorul nopții polare a devenit tragică pentru ruși. Generalul Juchov, comandantul frontului rusec de Nord, a venit de mai multe ori să-și dea seama de situație.

Cu prilejul acestor vizite, presa engleză și-a pus chestiunea: oare calea Murmanskului nu va fi în curând pierdută întocmai cum a fost pierdută și calea birmană?

Răspunsul la această chestiune, inspirată de teama de a nu pierde războiul, ni-l dau comunicatele germane care anunță mereu scufundări de convoaie în apele Extremului Nord. Din punct de vedere practic importanța Murmanskului este ca și anihilată.

Și deodată, dintr'un adăpost nebănuit, țâșnește o fantomă albă...

DIN TOATA LUMEA

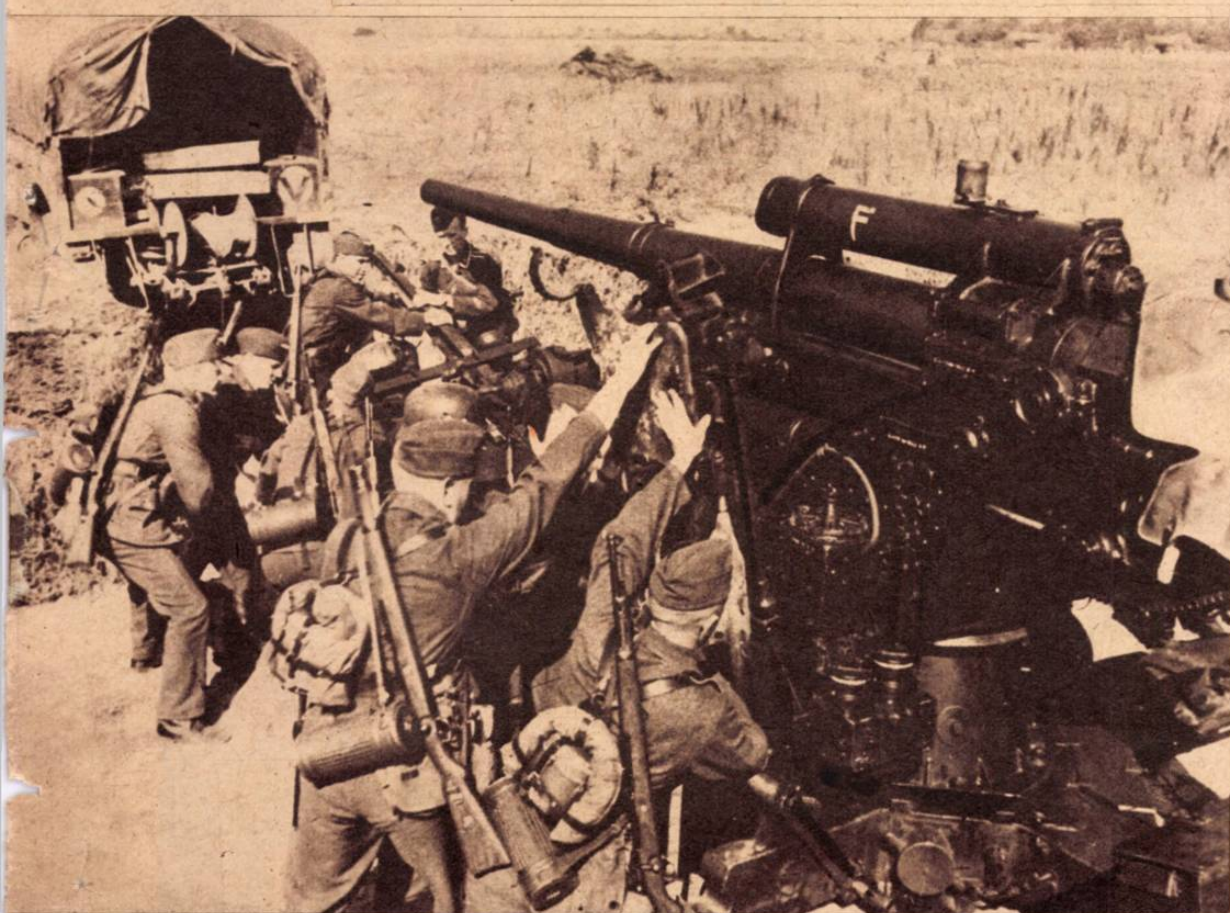
Sus: Intr'un sector al frontului, generalul de Armată Keller, comandantul unei flote aeriene, studiază fotografiile luate de piloții săi asupra obiectivelor inamice.

Stânga; Stalingradul cucerit casă cu casă. Vedem în acest sezișant instantaneu infanteriști germani înaintând cu precauție pe una din străzile centrale ale orașului pe unde a trecut mai întâi pârjolul bombardamentelor.

Sus: Trei instantanee luate la Sportpalast, cu prilejul recentului mare discurs rostit de Fuehrer. Dela stânga spre dreapta: Întâlnirea cu Mareșalul Rommel, discursul și soldații germani ovaționând apariția Fuehrerului.

Dreapta: În toate satele ucrainiene au reînceput cursurile școlare. Acolo unde școlile nu sunt încă înzestrate cu mobilier, cursurile se țin cum vedem în această fotografie.

Stânga: Un tun greu german este tras pe o nouă poziție, pe coasta Canalului Mânecii.

Dreapta: Pe bordul unui vas german, vânător de submarine, care a distrus, într-o singură zi, patru vedete rapide britanice.

DIMINEAȚA este liniștită. Numai din când în când se aude o bubuitură îndepărtată.

Nimic nu se mișcă pe verzele munților, asupra cărora cade privirea. Soarele nu dogorește prea tare și o adiere ușoară mișcă ramurile pomilor în a căror umbră adăpostitoare stau vehiculele grupului. Este a patra zi de când unitățile de SS au ocupat, după lupte grele, regiunea petroliferă dela sud de Maikop, menținând-o. Dinspre șosea se aude uruitul motoarelor regimentului de vânători care vine dela Maikop. Și nu mai departe de

REPORTAJ DE PE FRONT
DE
H. U. baron von Wangenheim

eri, fusese aci un iad! Ne așteptasem din prima clipă când companiile de tancuri și infanterie luptaseră în această regiune la contra-atacuri și surprize, căci era clar că inamicul va face totul pentru a recuceri regiunea petroliferă. Nenumărate văi se întâlnesc în acest „cazan” prin care trec coloanele inamice. Din această cauză liniștea serei și cea de a doua zi ne-a făcut bănuitori.

Anti-aeriana sovietică era aproape de tot și trăgea în „distrugătoarele” Messerschmidt cari acompaniau înaintarea noastră. După masă au apărut bombardierele lor, semibiplanele blindate, încete, dar au tras toate prost, fiind împrăștiate apoi de tunurile noastre. Și așa a trecut și a doua noapte în liniște.

În zorii zilei următoare se dă alarma și tancurile noastre se retrag. Sovieticii vor să încerce să străpungă liniile în unele locuri, la câțiva kilometri.

În spatele șoselei pe care înaintau, pentru a ne încercui, acționează un regiment de infanterie și o brigadă de cavalerie.

Bombe grele cad pe șosea, aproape de pod, rafalele mitralierelor se aud neîncetat, aruncătoare grele de grenade își proiectează încărcătura prin case și dinspre deal, unde se află compania noastră a cincea. Inamicul a atacat acolo cu un batalion. El vine din pădure, din tufișuri. Raza de tir este foarte îngustă. Dar oamenii dintr'a cincea știu ce înseamnă să aperi și fac acest lucru cu o artă și cu o vitejie de neîntrecut. Un grup luptă împotriva unei poziții inamice în fața căreia se aflau deja numeroși sovietici căzuți. Inamicul este superior numeric. La lupta cu baioneta, nu mai este luptă de om cu om ci unul contra zece și, un voluntar german contra unui grup de roșii cari sculpă foc. Cinci oameni din grup au murit, ceilalți sunt răniți. Drumul spre spărtură ar fi fost liber, dar comandantul de companie strânge oameni câți poate și respinge cu ei atacul.

Timp de o oră și jumătate sovieticii încearcă, cu un batalion proaspăt, străpungerea. De data aceasta sunt respinși lateral și nimiciți sub focul concentric al companiilor a cincea și a șasea. Manevra folosită aci era bine calculată căci în același timp, aduseseră pe celelalte drumuri armele grele ale unui batalion, pentru a ataca din acea parte. Rușii mai dau două atacuri împotriva companiei a cincea, acea companie vitează, de ale cărei fapte vorbesc astăzi toți, dar de ambele dați lasă pe câmp numeroși răniți și morți, arme și muniții. Așa după aceea renunță și se fortifică în tranșee. Nu presimt ei oare că vânătorii sunt în spatele lor și vor fi luați în curând între două focuri?

Dar când vor sosi vânătorii? Pe fețele ofițerilor care se află la postul de comandă și poartă răspunderea, se poate citi încordarea. Se primesc și se trimit radiograme iar telefoanele nu conținesc. Ei au făcut ce au putut, au băgat rezerve acolo unde apărarea era slabă,

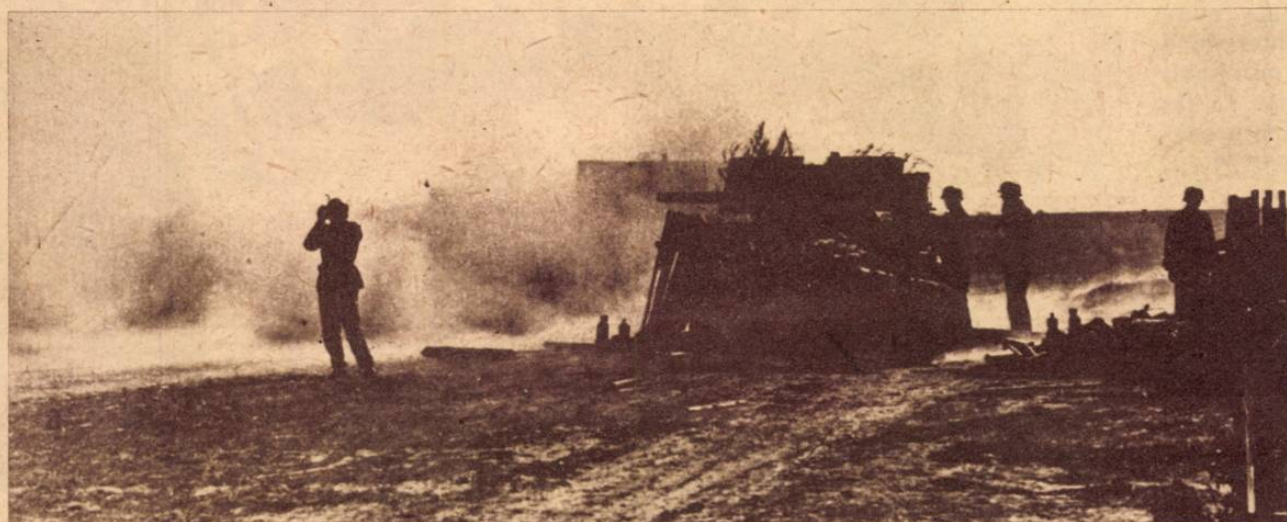
pionierii vânători de munte, companii de motocicliști. Artileria trage din răspuțuri din poziții adăpostite împotriva inamicului. Ofițerii de ordonanță vin și pleacă.

Bolșevicii nu lasă localitatea nici măcar un sfert de oră în liniște. Artileria grea trage până seara târziu. La aceasta se adaugă bombardierele, aruncătoare de grenade și celelalte arme. Trag, când pe rând, când toate la un loc, nu vor să ne dea pace. Pe la prânz se adună nori albi, dar pentru noi apare soarele, căci primim veste dela tancuri că au impresurat, atacat și nimicit cavaleria și un regiment de infanterie inamic care urmau să ne taie drumul și au înaintat până la rafinăriile de petrol.

Orele 14 și 15 minute: dela nord-est se ridică gloanțe luminoase. Au sosit vânătorii. Și în timp ce deasupra noastră se năpustește nebunia unei furtuni de munte, cu tunete și torente de apă, liniștind însăfârșit praful șoselei, sovieticii încep să dispară. Ultimii bolșevici cari pă-

trunseseră în localitate sunt prinși sau nimiciți de compania de motocicliști. După aceea aerul s'a răcorit iar cerul s'a luminat. Batalioanele anunță că apărarea este acum puternică și va putea zădărnici orice atac. Peste tot acea conlucrare și înțelegere reciprocă. Nu se mai poate întâmpla nimic. Dinspre gară vin ultimele sgomote de luptă. Ea este situată la câțiva kilometri de șosea și este înverșunată apărută de sovietici. Vânătorii de munte au de lucru cu trăgătorii ascunși și aruncătorii de grenade. Seara vedeam printre prizonieri, băețandri în cămășile lor lungi cenușii-verzui, mai toți comomolți, camuflați, cu toate că nu recunosc aceasta.

Dimineața liniștită a făcut loc unei după-amieze vesele. Pe cer se mai ridică chipurile, o furtună și primii stropi de ploaie mă fac să închei mai repede. În grădina însă, cântă muzica regimentului și sunetele sale triumfătoare se rostogolesc voioase prin vale, urcând dealurile, unde se află celelalte unități ale noastre. Marșul salută pe cei viteji, învâluie în muzică munții, de unde venea eri sgomotul de lupte al bolșevicilor și cari s'au retras acum înfrânți spre Sud.

Sus: Tun german în acțiune, în timpul luptelor dela Maikop.

Jos: Tank greu german, în repaos după înfrângerea hoardelor bolșevice, la Maikop

*Elegantă și
calitate*

sunt cele două
caracteristice ale
ciorapilor **Tesyra**,
fie că sunt fabricați
din mătase natu-
rală sau vegetală,
fie din lână.

Ciorapul **Tesyra**

Lama albastră Gillette

este lama de ras ce satisface pretențiile
cele mai dificile. Calitatea cea mai bună
a oțelului din care e fabricată, precum
și ascuțișul, ei incomparabil, au făcut
din această lamă o noțiune mondială.

Eva

Lanson

CREMĂ
și
PARFUM

Visul Doamnei

LANGSDORFF & CO - BERLIN - GERMANIA

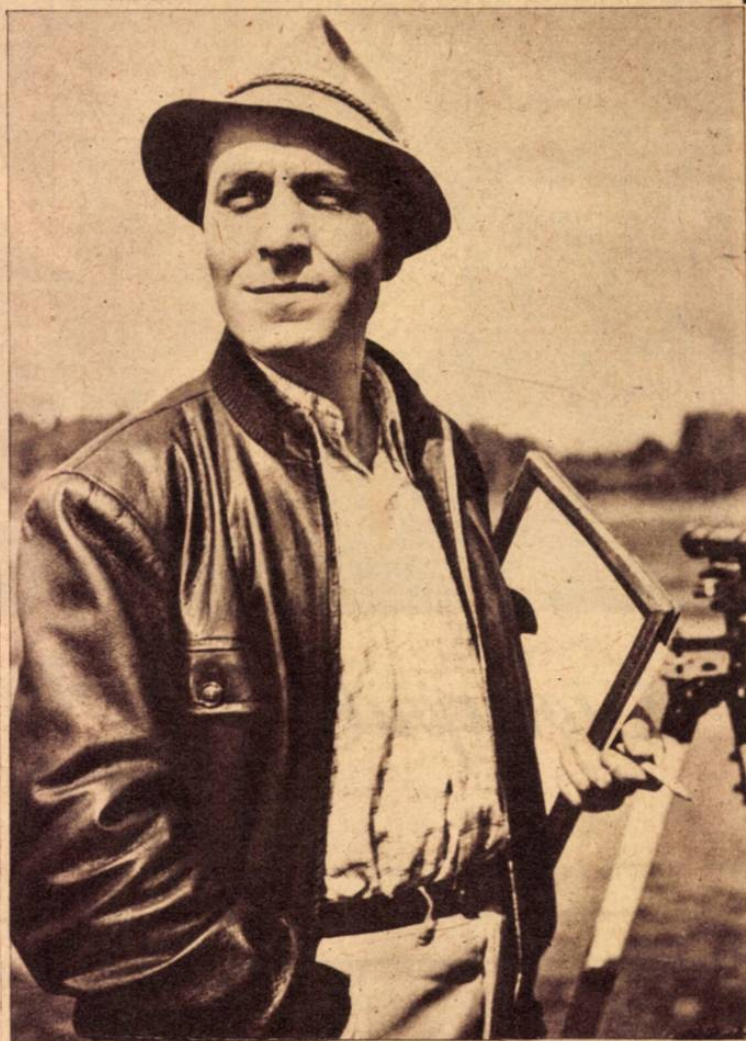
Cum se turnează un Film colorat

Stânga: Kristina Söderbaum, vedeta preferată a filmului colorat, încercând o ținută pentru „Orașul de aur”

Dreapta: Paul Klinger, partenerul Kristinei Söderbaum, și unul dintre puținii actori cu calități fotogenice corespunzătoare tehnicii filmului colorat

Jos: Și animalele trebuie alese cu multă atenție pentru filmul colorat, cum e cazul cu acest cal pătat cu alb lângă care pozează Kristina Söderbaum

TURNAREA unui film colorat, cu toate progresele înregistrate de mijloacele tehnice puse la dispoziția studiourilor cinematografice, este extrem de meticuloasă. Se cere pentru o astfel de producție un timp întreg în comparație cu producțiile obișnuite și un efort asemănător din partea regizorului și a interpreților. Căci, pe lângă grija pe care trebuie s'o aibe aceștia la producțiile obișnuite, la filmul colorat li se impune și aceea de a ține seama de fotogenia culorilor, care e o adevărată știință. Interpreților înșiși li se cere să știe utilizarea indicată a fardurilor și a culorilor în îmbrăcăminte, spre a obține rezultate perfecte pe film. Acelorași interpreți li se cere o fotogenie specială, o fotogenie ale cărei legi sunt încă nedefinite și care nu poate fi stabilită decât cu probe filmate, la fiecare pas.

Dintre vedetele germane, care au dovedit o fotogenie, admirabilă pentru filmul colorat este în primul rând Kristina Söderbaum.

Deaceia soțul ei, regizorul Veit Harlan a și profitat și a realizat un mare film colorat cu ea, intitulat „Die Goldene Stadt” (Orașul de aur), la care a lucrat nu mai puțin de cinci luni neîntrerupt.

Dintre interpreții masculini, cel ales — pentru calitățile lui fotogenice — ca partener principal al Kristinei Söderbaum a fost Kurt Klinger.

O scenă fermecătoare de colorit natural din filmul „Orașul de aur”

**Ei...
au câștigat
la Cl. I-a**

**dar nici pentru
Dta. nu-e încă
târziu să iei un
loz tot cu 300 Lei**

Profită de acest avantaj ce-l oferă Loteria
de Stat și intră în joc la Clasa II-a.
Cere amănunte la colectura preferată.

LOTERIA DE STAT 28
Tragera Clasei a 2-a 29 și 30 Octomvrie **PE CLASE**

Un parfum admirabil

curat, înviorător și aromat, ca nici un alt parfum.
E lavanda Mouson. Lavanda Mouson stă deasupra
tuturor schimbărilor modei; ca și natura însăși,
ea este în permanență tânără și înviorătoare.

Ca semn al unei tradiții
vechi și apreciate, produsele
Mouson Lavendel poartă
marca „CU DILIGENȚĂ”

Un telefon, așa de târziu?

Acum o jumătate de oră ședea încă în
fața ei. Și totuși n'a putut rezista să
nu-i mai spue încă odată "noapte bună".
I se părea că era mai frumoasă decât
oricând: rezimată pe spate, - cu părul
ei blond și frumos și cu picioarele ei
fine și expresive. Da, picioarele ei!...
Avea ciorapi, fără discuție, și totuși
parcă erau goale! Iar după aspectul
picioarelor unei fete de 17 ani. —
Ciorapii pot înobilă piciorul la in-
finit. Cu condiția ca țesătura lor să
nu fie numai fină, dar și de o
elasticitate excepțională ca a ciorapi-
picioarelor Elbeo. Ciorapii Elbeo acoperă
picioarele ca o a doua piele catifelată,
întinerind și înviorând picioarele!

**ciorapi
ELBEEO**

*La dureri de cap,
răceli și
reumatism*

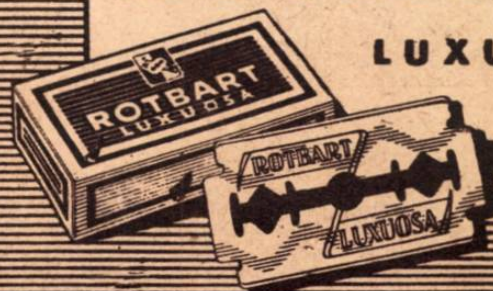
SALIPYRIN
EFICACE · INOFENSIV · EFTIN

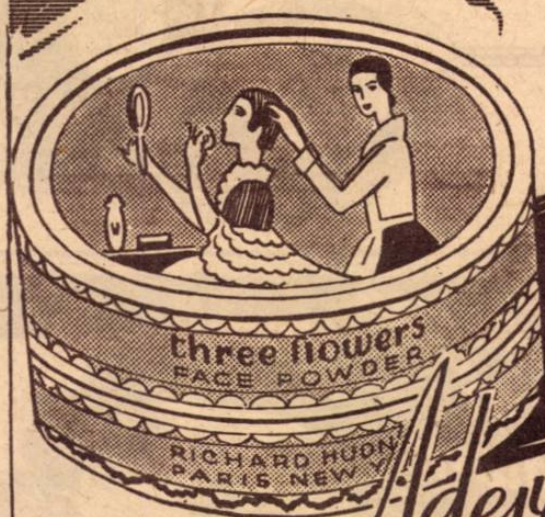
Bine ras

bine dispus!

ROT BART

LUXUOSA

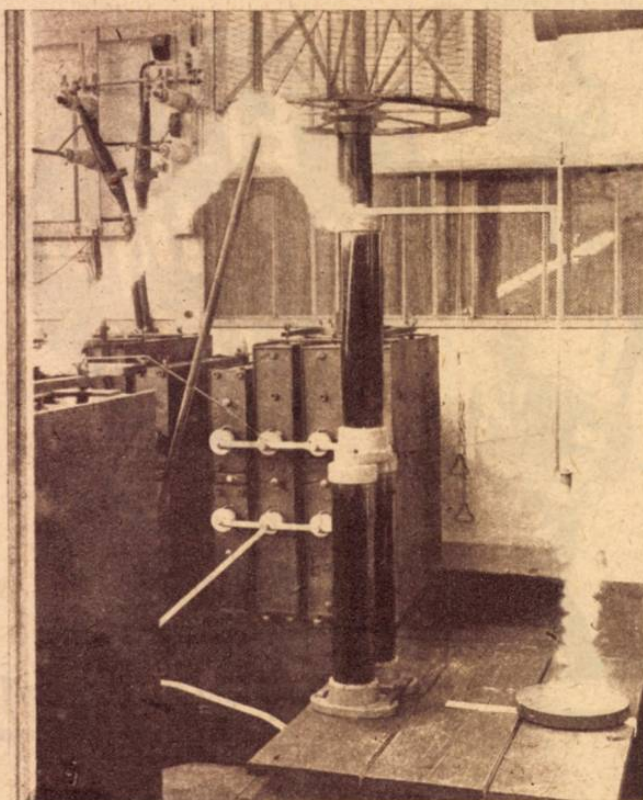

*Aderentă
ȘI FINĂ*

Pudra Hudnut convine de minune
tenului Dvs. Redusă la starea
moleculară, aderă perfect, asimi-
lându-se și armonizându-se la
culoarea proprie a epidermei.
Discret parfumată, se găsește
în 12 diferite nuanțe.

**three flowers
HUDNUT**

Instantaneu se-
zisant, care a-
rătă trecerea
unui puternic
curent de șoc
de 100.000 am-
peri prin izola-
tori bine stu-
diați. Experien-
ța dovedește că,
la o durată de
50 microsecun-
de, acest puter-
nic curent nu
poate incendia,
fapt care expli-
că așa numitele
„trăznete reci”.

Trăznetul artificial

LUPTA împotriva supratensiunilor atmosferice în instalațiile electrice este tot atât de veche ca și transmisiunea energiei electrice. Deranjamentele produse de furtuni au făcut pe învățați să cerceteze aceste întâmplări ale naturii cu deamănuntul, ducând la găsirea și măsurarea izolatoarelor.

Încă de mult s'a căutat să se măsoare tehnic supratensiunile atmosferice și trăznetele. Astfel de cercetări au putut fi însă făcute abia după 1925 când prof. Rogowsky din Aachen, a reușit să îmbunătățească lampa Braun, așa fel încât descărcări electrice care se desfășoară într'un interval de timp de a milioana parte într'o secundă să poate fi măsurate. Dar instalațiile necesare erau atât de complicate încât abia în 1933 s'a ajuns la experiențe practice cu ajutorul așa numitei metode a vergelelor de oțel. Aceasta constă în aceea că în apropierea unui paratrăznet, în locul în care cablul intră în pământ, se intercalează niște vergele din oțel, crom și cărbune. Acestea sunt magnetizate de către curentul trăznetului și păstrează după terminarea scurgerii electrice un magnetism remanent, cu care se poate măsura energia electrică a trăznetului. Metoda de mai sus a fost în ultimul timp perfecționată, îngăduindu-se măsurători și mai precise.

Energia electrică din canalul trăznetului a fost în 80% din cazuri mai mică de 50.000 de amperi. 5% dintre măsurători au arătat un curent de peste 100.000 de amperi și cel mai puternic curent măsurat a fost 220.000 de amperi. Durata descărcării a fost între 20 și 80 de microsecunde (o microsecundă = a milioana parte dintr'o secundă).

Construcția instrumentelor electrice a trebuit să producă astfel de descărcări electrice în laborator, pentru a putea controla aparatele sale.

Pentru cercetarea tensiunii descărcărilor s'au construit diferite instalații dintre care cea mai mare este aceea a uzinelor Siemens Schuckert care produc o tensiune de șoc de 3 milioane de volți. Conținutul lor de energie este de 40.000 ws.

Cu ocazia diferitelor experiențe s'a constatat că sârme din diferite metale, cu un diametru până la 3 milimetri, au fost transformate, de un curent de 250.000 amperi, cu un puternic șgomot, în aburi. Acelaș lucru se poate constata și la trăznetul natural atunci când atinge o scurgere slab calculată.

Scurgerea unui curent de circa 100.000 de amperi prin izolatoare este nepericuloasă. Fotografia noastră arată o astfel de trecere peste niște izolatoare.

Atingerile cu trăznetul provocat artificial au efecte identice unei explozii. Acelaș lucru se poate constata la furtunile naturale când trăznetul lovește un pom sau vreun stâlp.

Materii ușor inflamabile, ca spre exemplu tălășul, nu pot fi incendiate de un curent de 100.000 de amperi și 50 de microsecunde, în schimb când sunt atinse de un curent de 10.000 de amperi dar de o durată de 500 microsecunde, atunci i-au foc. Așa se explică în natură așa numitele „trăznete reci”.

După cum se vede savanții au urmărit întâmplările din natură, reproducându-le în laborator spre folosul omenirii.

*Ciorapul
care infrumusețează piciorul!*

ARWA
Sailor made

**APARATE DE RADIO
CU ACEASTĂ INSIGNĂ***

sunt de vânzare
în orice execuție
și la toate prețurile!

*Este semnul distinctiv, prin care aparatele de marcă ale industriei radiofonice germane sunt certificate pentru export, ca având calitatea unor produse de primul rang.

Demonstrații gratuite în orice magazin de specialitate

Radiofonia aduce bucurie.

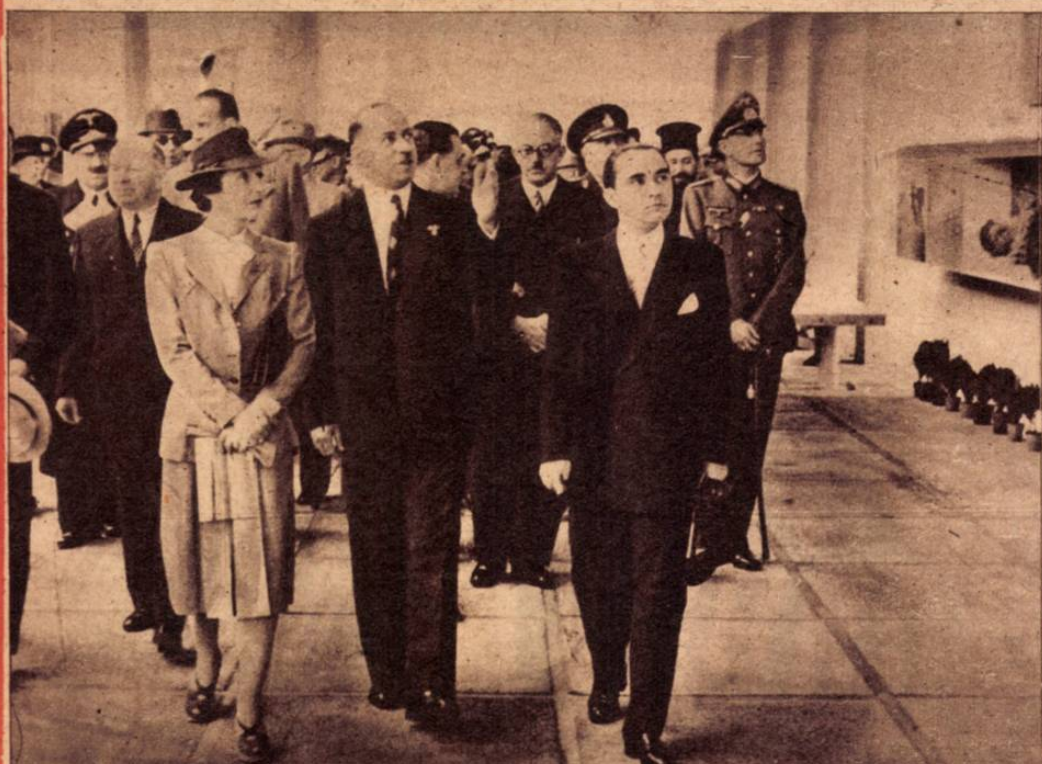
ine apreciază
stilul și calitatea
își alege un

CEASORNIC

Kienzle

CEREȚI LA CEASORNICĂRIE UN CEASORNIC *Kienzle*

ACTUALITĂȚI DIN ȚARĂ

D-na Maria Mareșal Antonescu, d. prof. Mihai Antonescu, vice-președintele Consiliului de Miniștri, d. prof. G. Alexeanu, membrii guvernului și a Corpului Diplomatic la inaugurarea Expoziției Transnistriei

Grupul de învățători și învățătoare din Transnistria, veniți în Capitală la inaugurarea Expoziției din Piața Brătianu, depun o coroană la Mormântul Eroului Necunoscut

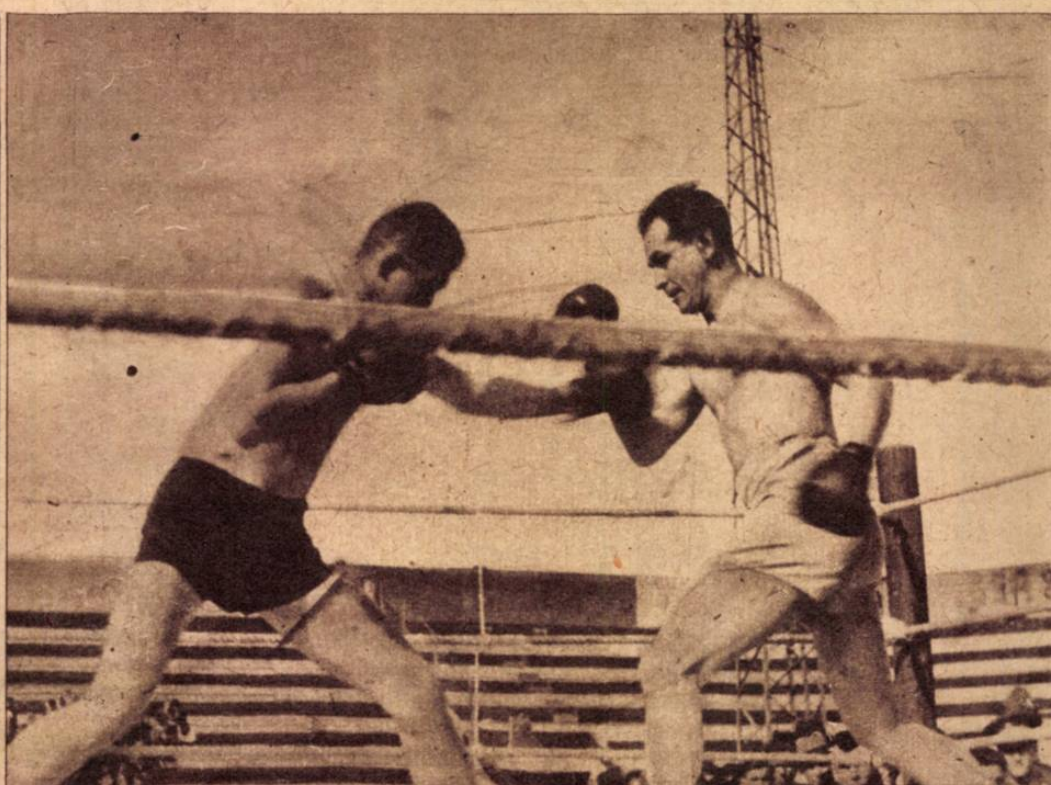
Gazetarii bulgari cari ne-au vizitat Țara, fotografiați la sosirea pe aerodromul Odesei

Țărani și țărânci din Transnistria în costume naționale, la inaugurarea Expoziției din Sibiu

D. Von Killinger, ministrul Germaniei la București, înmânând decorațiile care au fost conferite de Fuehrer funcționarilor căilor ferate românești

O fază a matchului de box Constantin Cionoiu — Mielu Doculescu pentru campionatul României la categoria mijlocie, match în care Doculescu a abandonat, în repriza a șaptea

DOUA REVISTE COMPLETE IN ACELAS PRET

29 OCT. — 4 NOV. 1942
NR 821 — ANUL XVI
— 20 LEI —

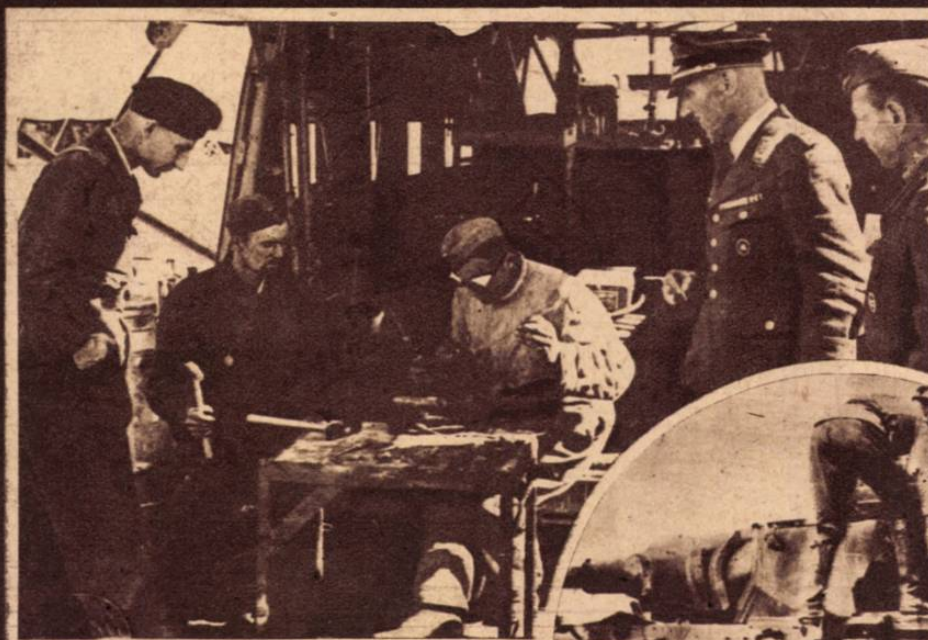

PREGĂTIRI PENTRU SPORTURILE
DE IARNĂ

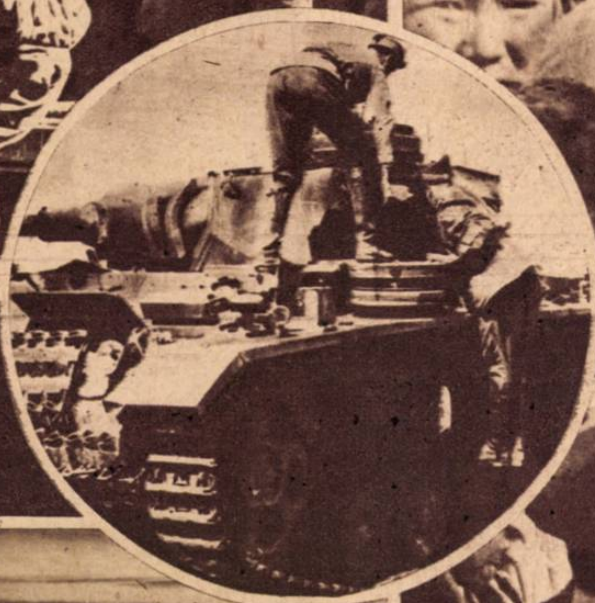
ROMÂNIA LA STALINGRAD

Trei spioni sovietici, în vârstă de 15, 16 și 17 ani, căzuți prizonieri pe frontul Stalingradului

Atelier volant de reparații admirat de ofiterii germani pentru eficacitatea ei în sectorul de luptă dela Stalingrad

Dreapta: Tanc greu sovietic capturat de trupele noastre pe malul Volgei

Prizonieri sovietici căzuți în mâinile trupelor noastre în Stalingrad

Moment de destindere pe front: Camarazii români și germani petrec împreună

Pe aerodromul unei unități aviatice românești din apropierea Volgei, comă bravilor sburători

STALINGRAD

Coloană de artilerie română în marș spre Stalingrad

O unitate de recunoaștere română într'un sector avansat al frontului

cursul ultimelor lupte de la

ndantul dă ultimele instrucțiuni

Ostașul român își molcomește aleanurile, mângâind copiii localnicilor pe frontul Stalingrad

ȘTIINȚA

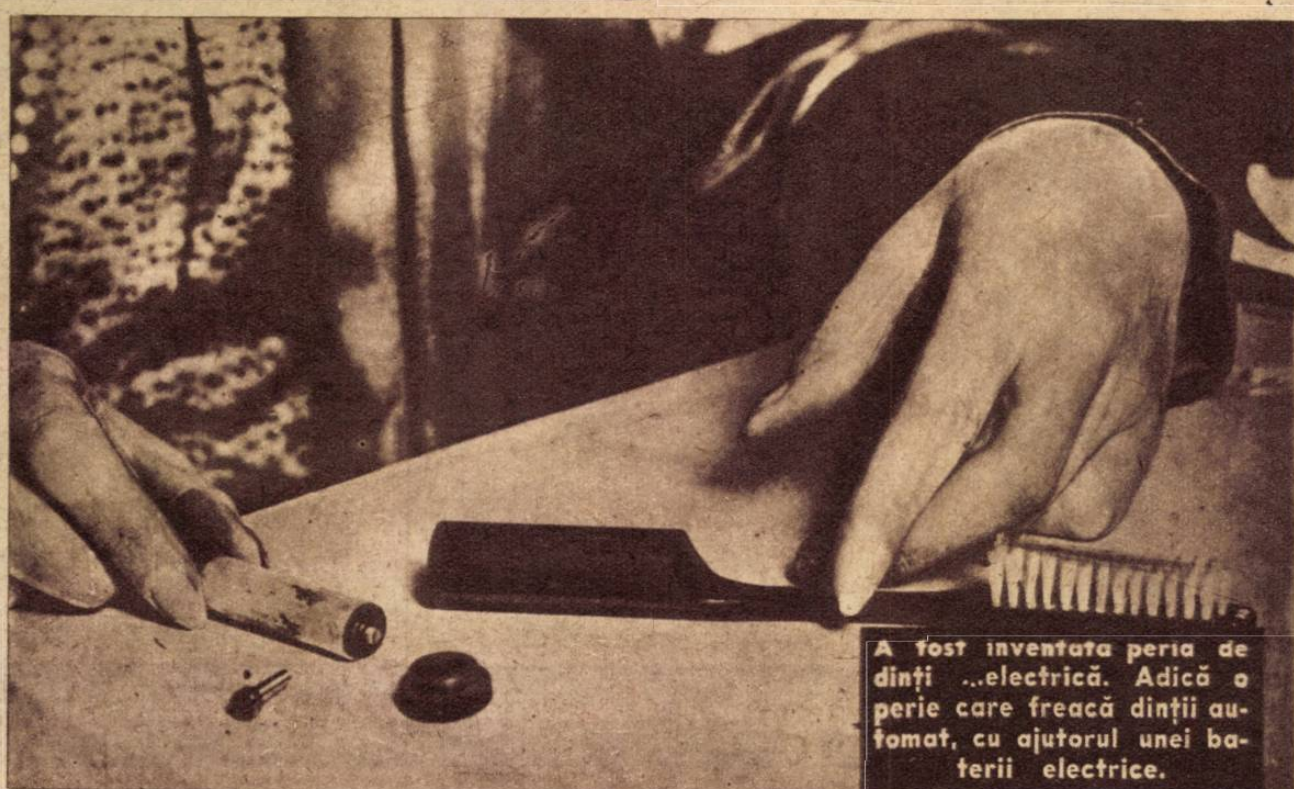
NU

SOMNI

INVENȚIUNI DE AZI ȘI REALIZĂRI DE MÂINE

Inginerul german Herman L. Kuhn a inventat avionul-dirijabil, pe care-l vedem în miniatură, în această fotografie.

A fost inventată peria de dinți electrică. Adică o perie care freacă dinții automat, cu ajutorul unei baterii electrice.

INVENTATORII sunt înțelepți. Ei și-au spus că războiul se va termina mai repede decât cred unii din noi și că este logic să se prevadă de pe acum epoca în care omenirea va voi să se bucure din nou de binefacerile științei.

Odată cu revenirea păcii, vom putea folosi numeroase invențiuni care au fost puse la punct în diferite laboratoare ale lumii. Vom enumera câteva dintre cele mai noi invențiuni descoperite în ultimii ani.

Câțiva savanți s-au gândit să perfecționeze telefonul a cărui utilizare s'a generalizat. S'a început cu înlăturarea inconvenientelor telefonului.

De exemplu, ce poate fi mai neplăcut decât să ne vedem nevoiți să vorbim la telefon unei persoane pe care dorim s'o evităm? Din acest punct de vedere telefonul oferă abonaților săi numeroase curse... Cum putem cunoaște înainte de a ridica receptorul, numărul de unde am fost chemați pentru a identifica în acest fel pe interlocutorul nostru invizibil? Un savant suedez, d. Martin Persson a reflectat la această chestiune. Și iată la ce rezultat a ajuns: Un mic aparat de felul celor utilizate în telegrafie înregistrează pe o bandă de hârtie numărul care ne cheamă. În felul acesta abonatul poate ridica receptorul în cunoștință de cauză.

Procedul mai oferă și avantajul de a ne permite să știm ce numere de telefon și deci ce persoane ne-au căutat la telefon în lipsa noastră de acasă.

Un inventator italian, d. Mastini a conceput telefonul portativ. În ce constă această invenție? Să presupunem că ne aflăm în tren spre o anumită destinație și că la un moment dat ne amintim că am uitat să dăm oarecari dispoziții unei persoane care are telefon și care a rămas în localitatea pe care am părăsit-o. Vom scoate atunci din buzunar un mic aparat care ne va îngădui să auzim vocea persoanei ce ne interesează.

Cum funcționează oare acest aparat telefonic de buzunar? Fără să intrăm în prea multe detalii tehnice, trebuie să spunem că este vorba de un aparat telefonic dublat de un aparat de radio-emisiune. Undele emise de aparatul nostru de buzunar acționează asupra unui post de recepție din orașul nostru, care retransmite chemarea noastră postului telefonic fix. Dacă prietenul nostru nu este acasă, atunci postul telefonic fix retransmite automat chemarea care i-a parvenit prin aparatul radiofonic de legătură și acesta acționând ca un post emițător de unde se pune în căutarea telefonului portativ al persoanei căutate, care telefon este sincronizat pe aceeași lungime de undă. Și deodată persoana căutată aude o sonerie. Este micul aparat telefonic portativ care-o anunță că este căutată-Legătura a fost făcută,

De necrezut! vor spune scepticii. Precizăm că aparatul d-lui Mastini a fost experimentat cu succes de mai multe ori și că inventatorul a fost răsplătit cu premiul Marconi.

Incetul cu incetul televiziunea ne apare ca o invențiune dintre cele mai simple. Se știe că în Germania funcționează mai multe pos-

Pentru prelungirea durabilității cauciucurilor un inginer german a inventat un dispozitiv care menține temperatura și presiunea la orice viteză.

turi de televiziune cu deosebire în spitale, ceea ce permite răniților să urmărească anumite spectacole sau reuniuni sportive. De asemenea se pot arăta soldaților permissionari diferite tablouri sau opere de artă aflate în muzee îndepărtate.

Este sigur că după războiu, atunci când unul dintre noi va dori să contemple statuia Venerei de Millo fără să se deplaseze la Paris, va putea să-și ofere această plăcere estetică comandând unui post de televiziune o transmisiune.

O altă invenție de interes considerabil a fost făcută tot în Germania. De foarte multe ori chirurgii care operează soldați răniți, trebuie să facă atente examinări radiografice pentru a identifica locul unde se află schija de obuz sau glonțele.

Profesorul german Sauerbiruch a descoperit un „detector acustic al proiectilelor” cu ajutorul căruia se poate executa în cel mai scurt timp identificarea locului unde se află glonțele. O sondă exploratoare este legată printr-un fir suplu de un haut-parleur. Sonda este plimbată în apropierea răni și când ea se află în locul unde este schija sau glonțele, atunci haut-parleurul emite un sunet ascuțit. S'ar părea că rana vorbește. Sistemul înlătură pierderile de timp legate de cercetări și examinări dureroase.

Una dintre cele mai ingenioase invențiuni este de sigur și vioara mută. Papini vorbește în cartea sa „Gog” despre un concert dat de viori mute. Ei bine vioara mută este o realitate! Veți întreba Dvoastră: la ce poate servi o asemenea invenție?

(Urmare în pag. 14-a)

Cu acest aparat simplu, un inginer suedez captează căldura soarelui și o transmite în interiorul unei pivnițe.

Interesant pentru gospodine: cu acest sistem, covoarele nu mai alunecă pe parchetul proaspăt ceruit.

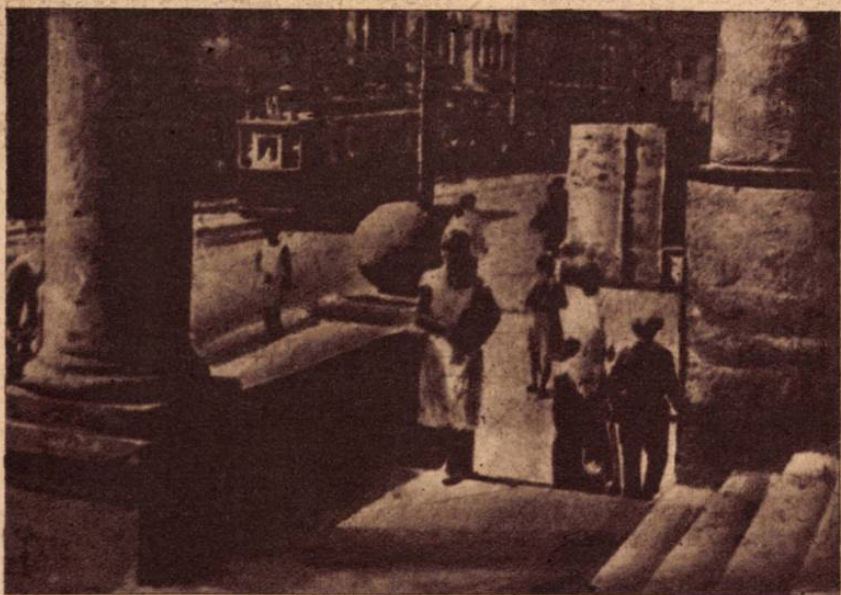
Un portughez ne promite focul... mobil.

Un curios instrument muzical inventat și experimentat cu succes de un tânăr vinez.

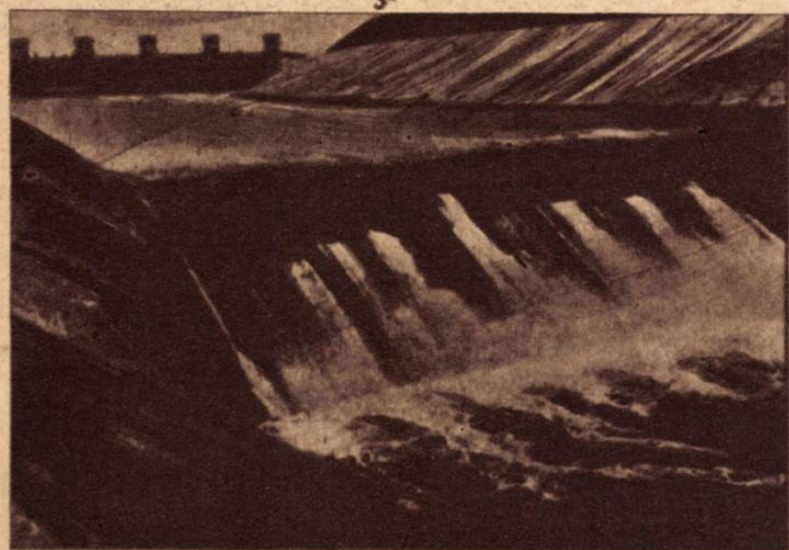

Becuri minuscule atașabile la frunte sau la ochelari, spre a permite lectura în timpul nopții oriunde te-ai afla.

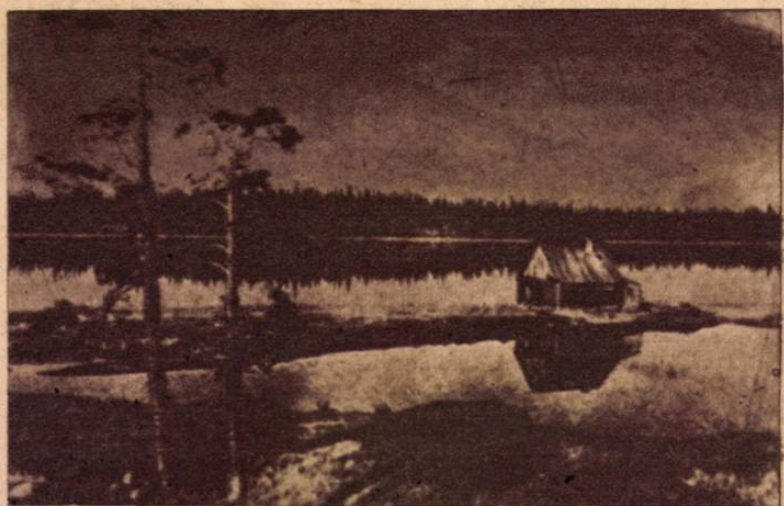
VOLGA-NIL

Vedere de pe străzile orașului Kazan, centrul populației tătare, care se află la câțiva kilometri de țărmul stâng al fluviului

O cascadă artificială pe canalul Volga-Moscova

Vedere din delta Volgei

Pașageri străbătând canalul Volga-Moscova

NU se poate vorbi despre Volga, acest imens fluviu placid, care se revărsă pe o lungime de 3700 de kilometri, purtând spre Marea Caspică mii de tone de apă pe secundă, fără să simțim cum svâcnește în noi tristețea unei omeniri desnădăjduite, fără să ne gândim la paginile de literatură populară și cultă pe care le-a inspirat. De-alungul malurilor acestui fluviu nu vom mai găsi cele trei sute de mii de „burlaci” care-și treceau viața urcând cu puterea lor, vasele de comerț încărcate până la saturație. Acești „burlaci”, care trăgeau vasele de pe mal erau un fel de prevestire în plin regim țarist, a sclavajului modern al comunismului.

Amintirea acestor muncitori, care-și vărsau plămânii pe malurile fluviului, o găsim intactă și sentimentală în cântecele populare de forma aceluia cunoscut sub numele de „Luntrașii de pe Volga”.

Umanitatea tristă și umilă care trăia fără nicio lumină în suflet pe malurile Volgei era îndrăgostită de marele fluviu. „Sfânta Volga” sau „Mama Volga”, acestea erau cuvintele prin care poporul rus își exprima afecțiunea pentru marea arteră de comunicație. Era o mamă vitregă care-și chinuia copiii cari o adora dându-le o pâine plămădită cu sudoare și sânge.

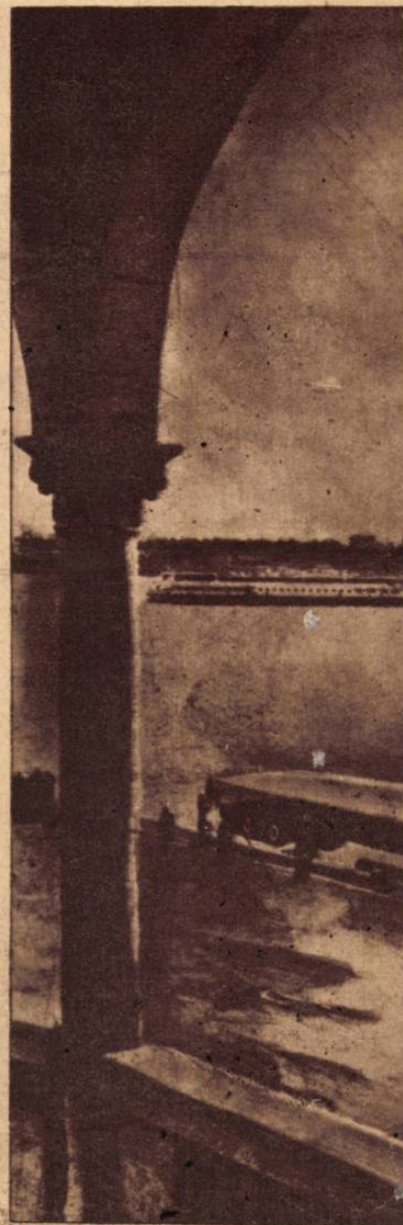
Diminutivul „Matusca” sau „Măicuță”, cel mai dulce cuvânt al limbei rusești, era întrebuințat pentru a indica fluviul trădător, fluviul care îmbogățea pe unii și care desvlușuia pe alții, mulți și obidiți.

„Mama Volga” a fost pentru poporul rus ceea ce a fost și mai este încă pentru egipteni „Tatăl Nil”.

Bogățiile imense ale Sudului, comorile îndepărtate ale Orientului și ale mărilor calde, urcau spre inima Rusiei pe calea fără pulbere a acestei artere fluviale, cea mai lungă din lume.

Volga traversează cea mai mare parte din Rusia continentală și până la revărsarea ei în Marea Caspică, apela sale udă regiunile cele mai diverse ale statului colos.

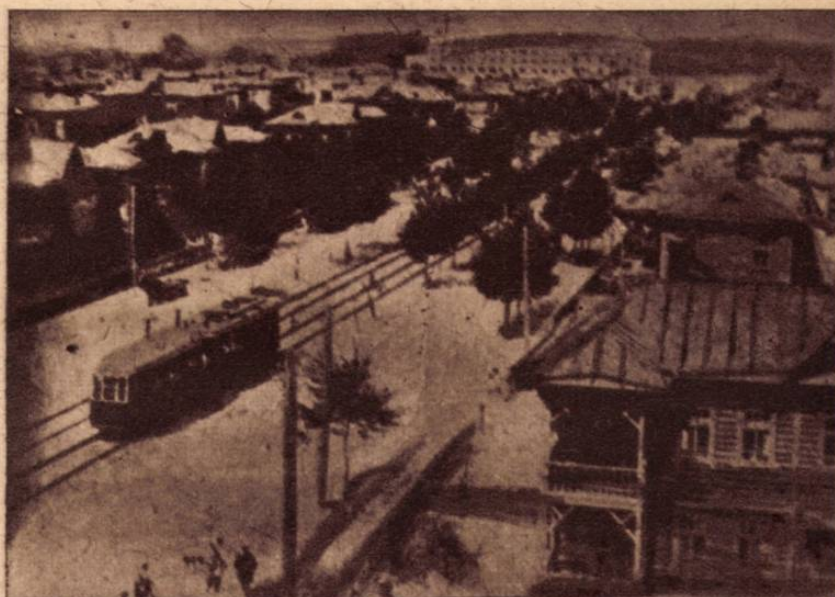
Isvorând din regiunile nordice, fluviul coboară repede spre Sud, trecând prin zona pădurilor dense din centrul Rusiei spre țărinile fertile ale Sudului, cursul fluviului pare că

UL-RUSIEI

Marele dig ridicat pentru a împiedeca revărsarea apelor din canalul ce leagă Volga de Moscova

Vedere din orașul Gorki, vechiul Nijni-Novgorod de pe vremea țarilor.

Una din ecluzele canalului Volga-Moscova, pe deasupra căreia trece o cale ferată

se încetinește în regiunile de stepă sau în cele populate cu bălți somnolente, pentru a deveni mai viu, mai dinamic în zonele cu relief mai sinuos.

Ar trebui să cunoaștem istoria Rusiei, pentru a ne da seama de ceea ce a însemnat pentru această țară fluviul misterios, matern și vitreg isvorât din înălțimile Valdaiului.

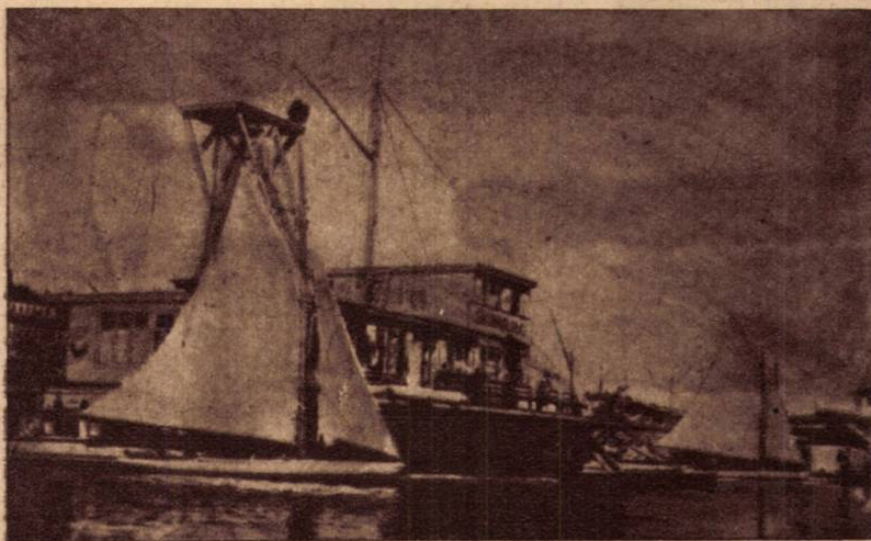
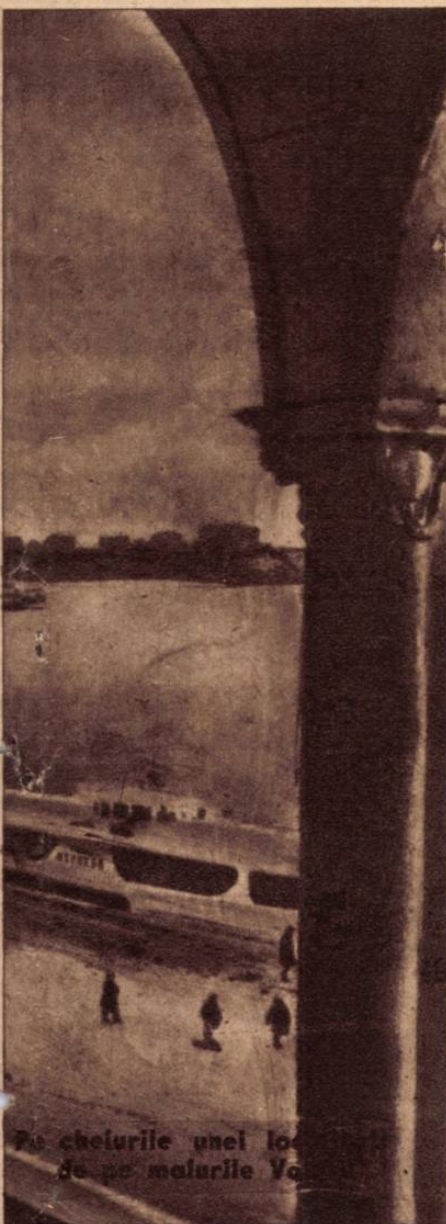
Episoadele cele mai importante ale istoriei rusești s'au desfășurat pe malurile acestui fluviu care se află prezent în toate momentele de restriște ale unui popor încăput pe mâna unor conducători cu instincte asiatice.

Chiar sub privirea noastră, momentul cel mai dramatic al regimului comunist se desfășoară având ca scenă imensitatea Volgei.

Când bătălia Volgei va fi terminată, aliații vor putea trăi cu anticipație sentimentul victoriei definitive pe frontul de Est. Și este neîndoielnic că bazele victoriei în această bătălie au fost puse de pe acum.

În zilele noastre, vasele de tonaj mijlociu urcau până la 3500 de kilometri spre izvoare, navigând greoiu printre bancurile de nisip presărate din loc în loc.

Înainte de actualul conflict, mii de vase de toate capacitățile, vapoare și vase cu pânze pentru pescuit și transport, utilizau calea Volgei pentru a ajunge la Moscova și chiar

Una din numeroasele stații de alimentare a vapoarelor de pe Volga

la Petrograd. Numeroase canale care făceau legătura între cursurile de apă risipite în centrul Rusiei stabileau comunicația cu capitala țării, Moscova.

Peste cincizeci de mii de imbarcațiuni pescărești contribuiau la valorificarea faunei îngropată în apele verzui ale fluviului. Somn și caviarul negru erau produsele cele mai prețioase ale Volgei.

Dar Volga, după cum am spus, nu conta prin ceea ce putea oferi pescarilor, ci prin ceea ce putea aduce celor din Nord, din regiunile rodnice ale Sudului.

În regiunea imensă a Volgei și cu deosebire în bazinul inferior al fluviului au avut loc evenimente de o mare importanță pentru istoria imperiului țarist.

Aici, în bazinul Volgei au luat ființă centrele unor puternice provincii cu tendințe de descentralizare. Aici s'au ivit primele încercări de rebeliune împotriva despotismului țarist și cu deosebire împotriva lui Ivan cel Groaznic și tot aici au dat Țarii luptele pentru supunerea și înfrângerea mișcărilor protestare ce le amenința tronul.

Cu deosebire, numele Volgei este legat de acela a doi băr-

Harta Stalingradului de pe malul Volgei cu marile uzini dela Nord, care deși transformate în fortărețe puternice, au căzut în mâinile germanilor

bați, celebre figuri de tâlhari, cărora poporul le-a împrumutat aureola eroismului.

Este vorba de Stenka Razin și de Emilian Pugacef. Stenka Razin s'a ridicat într-o zi a veacului al 17-lea și pornind în fruntea unor bande de oameni fără lege, a trecut din regiunea Donului în aceea a Volgei, prădând și jefuind la drumul mare. Instalat în pădurile virgine ale malului drept al fluviului, Stenka se

(continuare în pagina 14)

D. dr. Goebbels, ministrul Propagandei Reich-ului felicită pe Emil Jannings pentru creația lui din ultimul film în care a jucat rolul lui Bismarck.

Ministrul de interne al Reich-ului, d. dr. Frick, primește la Berlin vizita d-lui Sano Mach, ministrul de interne al Slovaciei.

DIN TOATA LUMEA

Soldatii germani rascolesc cartierele Stalingradului casa cu casa, in cautarea bolsevicilor ascunsi.

Artilerie de munte germana in actiune intr'un sector al Caucazilor.

Scriitori și artiști din toate țările Europei veniți la Weimar pentru o reuniune internațională.

Soldat german făcând muzică împreună cu locuitorii unui sat ucrainian, într'un moment de repaos.

Vânători de munte germani pe unul din platourile veșnic înzăpezite ale Caucazilor.

Ne vorbește TITO SCHIPA

DESPRE ROMÂNIA, DESPRE PROIECTELE ȘI DESPRE FILMUL LUI PREFERAT

M'AM reîntâlnit în acelaș apartament al Athnnee Palace-ului în care l-am văzut pentru prima oară la București, acum doisprezece ani, când a dat un singur concert la Ateneu. Și l-am regăsit la fel de tânăr, la fel de jovial și la fel de emoționat.

— Mi-e imposibil să nu am emoții — mi-a explicat, ca și data trecută, — când viu să cânt la București. Deși știu că sunt simpatizat de publicul românesc, cea mai recentă dovadă fiindu-mi dată de succesul filmelor mele, totuși am emoție. Mi-e tare dragă această țară a d-voastră și-aș vrea să fiu cât mai la înălțimea popularității de care mă bucur în ea. Credeți-mă, mă interesează în mod special poporul românesc, acest brav popor, care nu e numai aliat ci și frate de sânge cu cel italian. Am fost profund îndurerat oridecâteori această țară a fost nedreptățită, după cum m'am bucurat din suflet atunci când bravii ei fii au pășit din victorie în victorie, pe calea reparării nedreptăților istorice. Sunt convins că acest popor va triumfa și de-acum înainte și că va juca un mare rol în Europa de mâine.

Scuzându-se, apoi, că a alunecat pe teren politic, Tito Schipa mă fixă cu ochii lui verzi, de un verde straniu, pătrunzător, dar cu nuanțe melancolice în scîlpîri și mă întrebă:

— Ce ai vrea să mai știi, oare, despre mine, în altă ordine de idei?

— O, — îi răspunsei — m'ar interesa multe din viața d-voastră, dar fiindcă

vorbeați adineauri despre cinematograful, să începem cu acest domeniu: turnați vreun nou film în momentul acesta?

— Nu. Deocamdată mă aflu într'un scurt turneu de concerte prin câteva țări. Am însă în proiect două filme, pe care le voi turna după întoarcerea mea în Italia.

— Dintre cele turnate până acum, care anume v'a satisfăcut pe deplin?

La această întrebare, celebrul tenor se îndreptă spre biurou, luă o hârtie și așternu

Je pense que mon film "Terra di fuoco", "Ultimul Spectacol", sei le travail que m'a satisfait. soit pour les chansons et soit, sur tout, pour mon travail dramatique.

*Tito Schipa
București 25.10.42*

Întrebat care e filmul lui preferat, Tito Schipa a răspuns în serios că „Terra di fuoco” („Ultimul Spectacol”) atât pentru melodiile pe care le cântă în el cât și mai ales pentru creația lui dramatică.

pe ea declarația pe care o reproducem întocmai în cuprinsul acestei gagini.

— Dau înscris aceasta, — adăogă el — deoarece, într'adevăr „Terra di fuoco” sau „Ultimul spectacol”, cum i se spune în românește, este filmul cu care mă mândresc în cariera mea cinematografică de până azi. Regret foarte mult că n'a fost prezentat încă pe ecranele bucureștene, dar sunt informat că nu va întârzia și insist să nu-l scăpați. Căci dacă „Vivere” a fost un atât de mare succes, acesta, sunt convins, va fi un adevărat triumf.

— Ce părere aveți despre nouile generații de cântăreți?

— Nu-mi pot exprima o părere. Ceeace pot face este să-i îndrum pe cei cu talent real, în școala specială de perfecționare pe care am înființat-o în Italia. Am speranța ca din această școală a mea să vă dau în curând mari surprize. E locul aici să subliniez că prețuesc mult tineretul, deoarece el reprezintă speranțele de mâine ale poporului și asupra perfecteii lui educații trebuie să insistăm, fiecare cum putem, pentru a realiza ceea ce se chiamă progresul social și național.

După ce mi-a explicat că dela București va pleca la Sofia și apoi la Berlin și că speră ca, în cursul lunii Decembrie să se înapoeze în România pentru o serie de concerte în orașele mari ale provinciilor — inclusiv la Odesa — Tito Schipa s'a scuzat că e nevoit să mai repete cu pianistul Dick Marzolo spunându-mi:

— Țin neapărat să cânt diseară o bucată românească și, înțelegeți dv., ...trebuie să învăț și cuvintele.

Rep.

Stânga: Tito Schipa într'o scenă cu Mireille Balin din filmul lui preferat, „Ultimul Spectacol”

RĂZBOIUL A REALIZAT

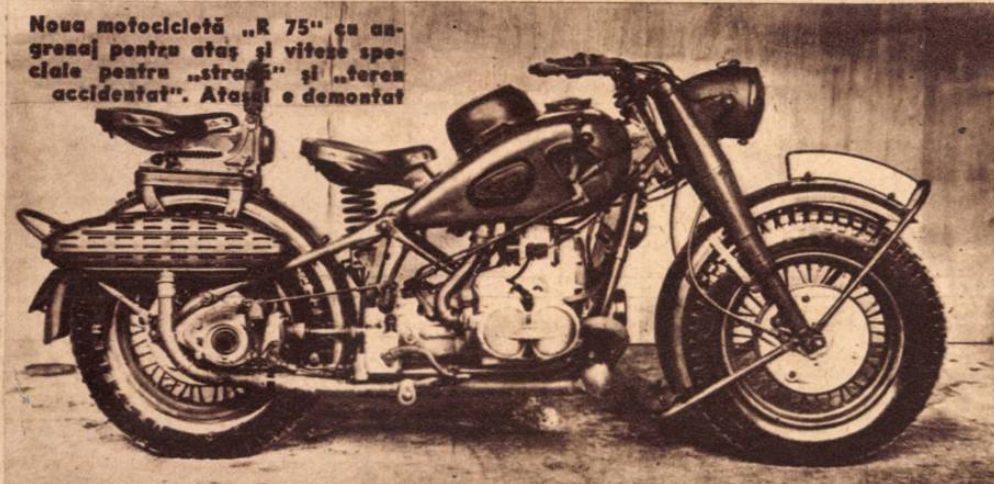
MOTOCICLETA IDEALA

In tehnică nu există stagnare. Un exemplu care ilustrează acest adevăr este tehnica germană, care chiar în timp de războiu continuă construcția și perfecționarea în diferite domenii ale vieții. Să urmărim, de pildă, nouile modele de motociclete. În timp ce înainte experiențele câștigate în cursele de viteză, curse pe teren accidentat și funcționarea zilnică, duceau la ameliorațiuni continue, într-o anumită direcție, astăzi operațiunile de războiu și elementele lor speciale pun și motocicletei misiuni speciale în ce privește folosirea ei în armată. Aci s'a valorificat îndeosebi motocicleta cu ataș. Avantagiul față de alte vehicule constă, pe lângă posibilitatea transportului de personal și bagaj, în viteză și mobilitate mai mare. Ceeace au arătat că este necesar, cursele pe teren accidentat dinaintea războiului, vedem realizat acum: o motocicletă cu ataș, model nou cu angrenaj pe două roți, numită „R 75”.

Este vorba de o motocicletă tot atât de utilă pe teren accidentat cât și pe șosele obișnuite. Totul la această motocicletă are un rost bine determinat: angrenajul special, atașul, motorul, vitezele, șeaua vibrantă etc.

Motorul se aseamănă cu motorul de doi cilindri obișnuit și realizează 26 h/p la 4000 rotațiuni pe minut. Nu s'a creiat un motor cu maximum de randament, ci un motor pentru randament de lungă durată și forță de tracțiune. Două generatoare cu un filtru de aer comun reglează scurgerea combustibilului. Instalația de lumină și de contact sunt despărțite una de alta. Și aprovizionarea cu ulei este o noutate. Țeava de descărcare

Noua motocicletă „R 75” cu angrenaj pentru ataș și viteze speciale pentru „stradă” și „teren accidentat”. Atașul e demontat

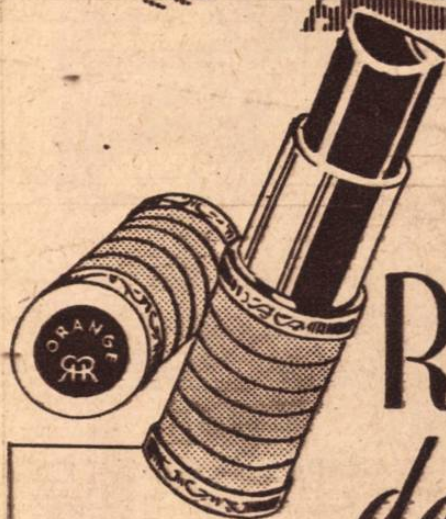
(eșapamentul) este prevăzută cu o surdină. La toate piesele se poate ajunge ușor, fiind asigurate contra prăfului și murdăriei. Motocicleta are două călcături, una de „stradă” cu patru viteze înainte și una îndărăt, și o călcătură de „teren accidentat”, care este mai mică.

Multe ameliorări tehnice fac din această motocicletă cu ataș un vehicul excelent din toate punctele de vedere. Greutatea motocicletei și atașului se cifrează la 420 kgr. Viteza maximă este de 96 km. pe oră, iar cea mai redusă viteză de durată, când merge în coloane, de 3 km. pe oră. Puterea de tracțiune de pante este considerabilă. Deasemenea trebuie remarcat că motorul reduce consumul de combustibil, cu tot randamentul și încărcătura mai mare. Deci un nou avantaj față de motocicletele de aceeași mărime și de același tip de până în prezent. Răcirea perfectă face posibilă parcurgerea celor mai grele trecători alpine cu plină încărcătură, fără ca motorul să se încingă. Față de alte motociclete, puterea de urcare a pantelor este aproape dublată, datorită vitezei speciale pentru teren accidentat și angrenajului atașului. Deasemenea se ameliorează considerabil practicabilitatea pe teren accidentat, și îndeosebi iarna, prin roata dela ataș cu angrenaj. Motocicleta este apoi mai ușor maniabilă decât celelalte. Demontarea atașului se poate face în câteva minute. Astfel motocicleta cu ataș BMW „R 75” poate face față celor mai dificile misiuni în cele mai proaste condițiuni de teren și de vreme.

* * * * *

* * * * *

Rougeul de buze

Subliniază personalitatea Dvs. Doamnă. De aceea tonalitatea lui trebuie să se asorteze ansamblului armonios al feței. Bogata variație de nuanțe a rouge-ului Hudnut completează armonia Dvs. (Cyclamen, Orange, Coral, Carmeen, Tropical, Cherry).

three flowers
HUDNUT

*Ciorapul
care infrumusețează piciorul!*

ARWA
Tailor made

In amintirea epocii diligențelor și ca un simbol de tradiție adevărată, vechea casă Mouson din Frankfurt a dat lavandei sale, veritabile și delicios aromate, semnul „cu diligență”

**MOUSON
LAVENDEL**

Bine ras bine dispus!

ROTBART

*La dureri de cap,
răceli și
reumatism*

SALIPYRIN
EFICACE · INOFENSIV · EFTIN

4711
Tosca
EAU DE COLOGNE

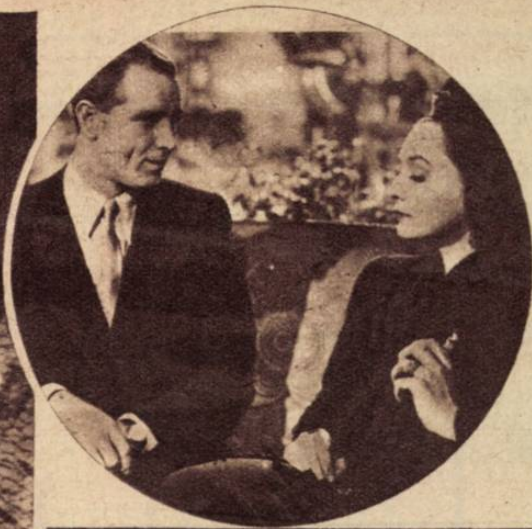
UN VIS...

Un vis plin de povești și romantism, de farmec tinerec și adorabilă încântare feminină, aceasta e Apa de Colonia „TOSCA”.

Parfumul său distins și rafinat e cheia implinirii celei mai arzătoare dorințe a Dvs... succesul.

Zarah Leander într-o scenă din filmul „Iubirea cea mare”.

Alături de Viktor Staal, partenerul ei din „Iubirea cea mare”.

INTERVIEW

cu
Zarah Leander

CORESPONDENTUL nostru cinematografic dela Berlin a avut prilejul s'o întâlnească pe marea actriță Zarah Leander cu prilejul premierei ultimului ei film „Iubirea cea mare” în capitala Reich-ului.

— Vin din Suedia — a declarat celebra actriță — unde mi-am petrecut o scurtă vacanță alături de soțul și de copilul meu și, deși aș fi putut să mai rămân câteva zile acolo, am ținut să fiu prezentă la Berlin la această premieră, deoarece consider „Iubirea cea mare” cel mai reușit film al meu de până acum.

— Intenționați să vă reîntoarceți în Suedia?

— Nici pomeneală. Studiourile Ufa abia m'așteaptă să înceapă turnarea noului meu film.

— Ați putea să-mi spuneți ceva despre noul dv. film?

— Nimic altceva decât că va fi o mare surpriză, atât ca scenariu cât și ca realizare.

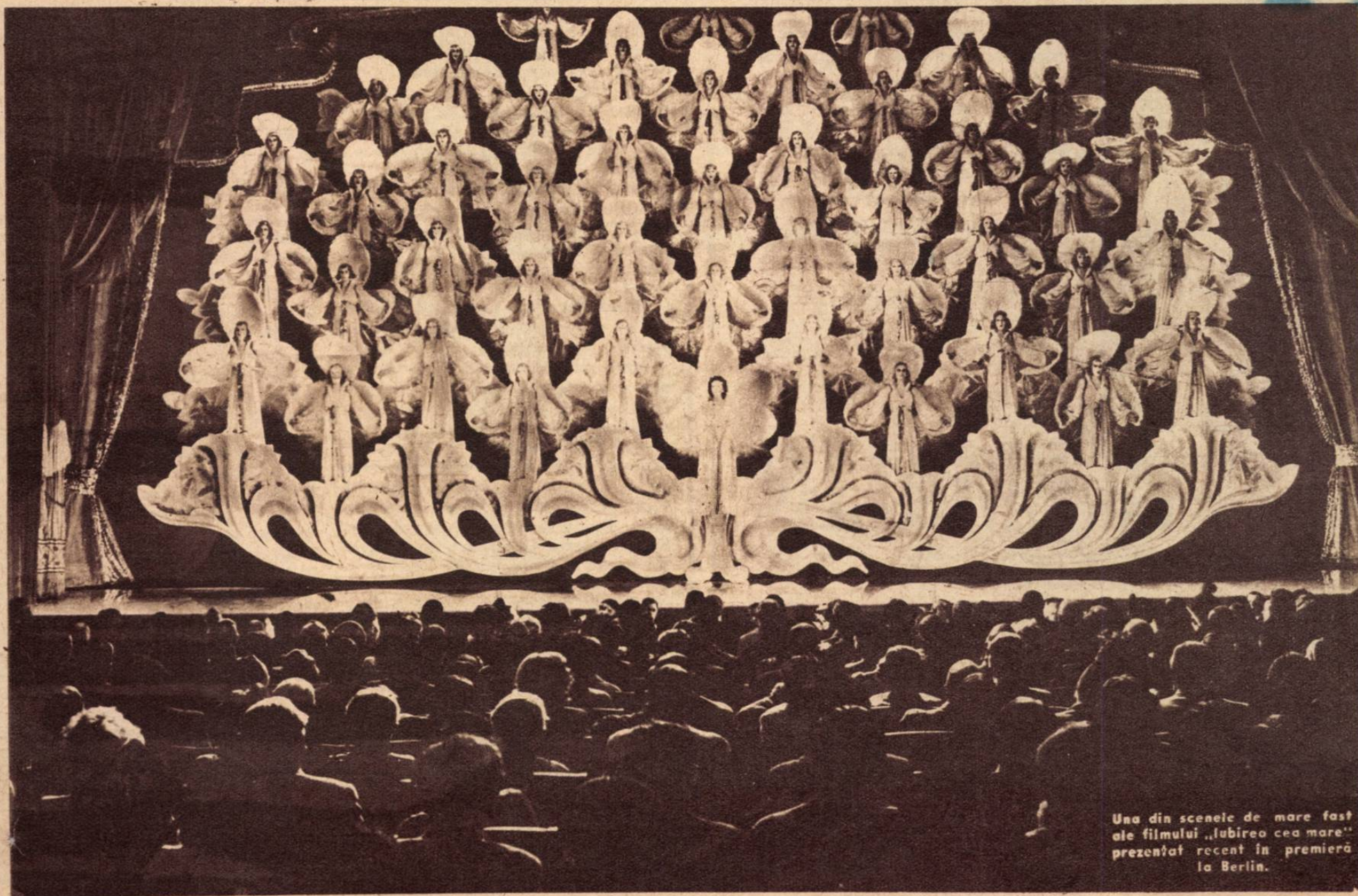
— Când începeți lucrul?

— Poate chiar mâine. Aici la Berlin nimeni nu-și pierde timpul în zadar.

— Sunteți mulțumită de Ufa?

— S'ar putea oare să nu fiu? Doar studio-urile Ufa au fost acelea care m'au făcut mare vedetă și care mi-au prilejuit o carieră atât de strălucită. Cred că nu voi putea părăsi niciodată aceste studiouri, care constituiesc azi pentru o a doua familie, — o a doua patrie, aș putea spune.

Scurtul interview al corespondentului nostru a fost întrerupt la acest punct de gongul sălii care anunța începutul reprezentației.

Una din scenele de mare fast ale filmului „Iubirea cea mare” prezentat recent în premieră la Berlin.

Obişnuţi copiii de mici să-şi îngrijească dinţii. Vor reuşi astfel să aibă o dantură perfect sănătoasă şi curată.

Întrebuinţaţi regulat, dimineaţa şi seara, pasta de dinţi spumoasă Emalin. Curăţă perfect dinţii, întăreşte gingiile şi răcoreşte gura.

PASTA DE DINȚI EMALIN
Lohse

ȘTIINȚA NU ȘOMEAZĂ

(Continuare din pag. 5-a)

Vi s'a întâmplat adesea să fiți deranjat de gamele neîndemânate ale unui începător sau începătoare în studiul vioarei. Nervii Dvoastră au fost dese ori puși la grea încercare asistând fără voce la exerciții muzicale făcute de începători. Vioara mută înlătură asemenea neplăceri. Și iată cum. Este vorba de o vioară fără cutie de rezonanță, care în schimb are un microfon legat de un receptor fixat de urechea executantului. Acesta este singurul care ascultă muzica... și eventualele sale greșeli enervante. Sunetele îi parvin cu tot volumul și claritatea lor, în timp ce tăcerea cea mai perfectă domnește în camera unde cântă.

Inventatorul vioarei mute, un profesor austriac, încearcă să aplice invenția sa și la celelalte instrumente muzicale...

Din nefericire invenția profesorului austriac nu poate fi aplicată și la glasul omenesc care va continua să incomodeze atunci când o va lua razna, pe oamenii iubitori de liniște și muzică bună.

Un armurier suedez a inventat un

pistol, în țeava căruia se află un aparat fotografic. Inventatorul s'a gândit să dea puțină persoanelor atacate de răufăcători, ca simultan cu apărarea impusă de situație să poată fotografia și chipul agresorului pentru a servi astfel poliției.

De sigur că una dintre cele mai interesante invenții care vor apare după război va fi linia defensivă împotriva microbilor.

Numeroși directori de bănci și instituții au constatat că funcționarii de ghișeu se îmbolnăvesc în timpul iernii de diferite boli luate dela persoanele cu care vin în contact.

S'a cerut concursul câtorva inventatori pentru a apăra sănătatea funcționarilor de ghișeu. Rezultatul cercetărilor făcute a fost descoperirea unor lămpi speciale care nu îngăduie răspândirea microbilor. S'a creiat astfel în jurul funcționarilor o linie defensivă. Procentul bolilor infecțioase a scăzut vertiginos.

Iată câteva din invențiunile de care omenirea se va putea folosi în momentul păcii!

VOLGA, — NILUL RUSIEI

(Urmare din pagina 7-a)

avânta împotriva caravelor de negustori ce se îndreptau fie din Nordul ținuturilor vânătoarești, fie din Sudul grânarelor, spre inima Rusiei. Omul acesta ucidea și jefuia fără milă. Un cântec popular rusesc îi păstrează amintirea. Cântecul începe cu aceste cuvinte: „O mână de oameni se-avântă și caravana s'a împotmolit...“.

Ei bine! credeți oare că acest tâlhar fără scrupule a reușit să ajungă în situația de a periclita tronul prea înalților Țari dela Moscova? Și totuși așa a fost. Pentru a-și asigura concursul populației, tâlharul se erijase în reparator al nedreptăților sociale. Agresiunile și tâlhăriile luau forma unor acte de justiție. Stenka Razin avea obiceiul să spună: „Am venit pentru a lua dela cei bogați ceea ce le prisosește. Dar poporului, celor sărmani le-ași da cu bucurie jumătate din rodul strădaniilor mele!“.

Puterea acestui aventurier a devenit atât de mare, încât după ce a pus stăpânire pe toată regiunea Volgei inferioare, Stenka putea să se laude: „Nu vreau să fiu Țar dar doresc să trăiesc alături de poporul meu“.

Odată Stenka a organizat o comedie în stil mare. El a pus la cale o serbare pe Volga în cursul căreia printre alte imbarcațiuni, a defilat sub privirile poporului și o corabie fastuoasă cu pânzele ridicate în care aventurierul a dat să se înțeleagă că se aflau țareviciul și Patriarhul Mikone veniți să i se închine. Poporul a crezut și puterea și prestigiul lui Stenka au devenit și mai mari. Dar a venit și ceasul judecății. Stenka Razin fu trădat de proprii săi cazaci în noaptea de 14 Aprilie 1675. Fu expedit la Moscova, unde stăpânirea i-a retezat capul în public. Nu mai puțin fantastică a fost aventura lui Emilian Pugacef petrecută cu un veac mai târziu. Și acest Pugacef era un cazac inalfabet. Întors din războiul împotriva turcilor și neavând altă ocupație, s'a lansat în tâlhării și hoții. Ajuns la poalele

Uralilor, a auzit cum poporul istorisea drama lui Petru al treilea, Țarul Rusiei, care scăpase dela moartea hotărâtă de primul amant al Căterinei cea Mare.

Oarecum în glumă, oarecum cu dorința de a păcăli, Pugacef spuse celor din jur că el este Țarul Petru al treilea, vorbind chiar cu lux de amănunte de împrejurările cu totul extraordinare în care a scăpat de urmărirea asasinilor săi. Poporul a crezut și s'a înrolat sub steagurile falsului Țar. Populația din bazinul inferior al Volgei a declarat neascultare Țarinei.

Pentru a da un impuls masselor doritoare de sânge, Pugacef a făgăduit sume mari pentru fiecare nobil ucis și pentru fiecare castel jefuit. Și în timp ce mare parte din Rusia sudică trecea prin foc și sabie, Pugacef dădea audiențe, primea plângerile poporului, împărțea dreptate, se intitula Majestate Imperială și se arăta intimilor în mijlocul unui harlem format din cele mai frumoase femei din Georgia. Dar cei 15.000 de soldați și cele câteva sute de tureni nu i-au servit la mare lucru. A fost înfrânt pe străzile Moscovei și a avut soarta lui Razin. Insurecția s'a terminat printr'un masacru cu adevărat rusesc.

N'a fost însă ultimul masacru petrecut pe malurile fluviului matern. După izbucnirea revoluției comuniste, armata roșie a coborât de-alungul fluviului pentru a bate armatele albe comandate de amiralul Kolciak. În timpul acestor marșuri spre câmpiile de luptă ale sudului, mii de oameni au fost uciși și regiuni întregi au fost pustiite. Incetul cu incetul, pacea a revenit pe malurile Volgei care au început să ardă din nou.

Bătălia Stalingradului, cu dramatica ei intensitate, este o fază a istoriei sângeroase a Volgei dar poate fi și ultimul act al tragediei care sfășie poporul rus încăput în mâinile dictatorului roșu, o nouă întrupare a lui Stenka Razin și a lui Pugacef.

*Elegantă și
calitate*

sunt cele două
caracteristice ale
ciorapilor **Tesyra**,
fie oă sunt fabricați
din mătase natu-
rală sau vegetală,
fie din lână.

Ciorapul **Tesyra**

Lama albastră Gillette

este lama de ras ce satisface pretențiile
cele mai dificile. Calitatea cea mai bună
a oțelului din care e fabricată, precum
și ascuțișul, ei incomparabil, au făcut
din această lamă o noțiune mondială.

Aparate de radio cu această insignă *

...vă stau la dispoziție
într'un asortiment bogat
potrivite oricărui gust!

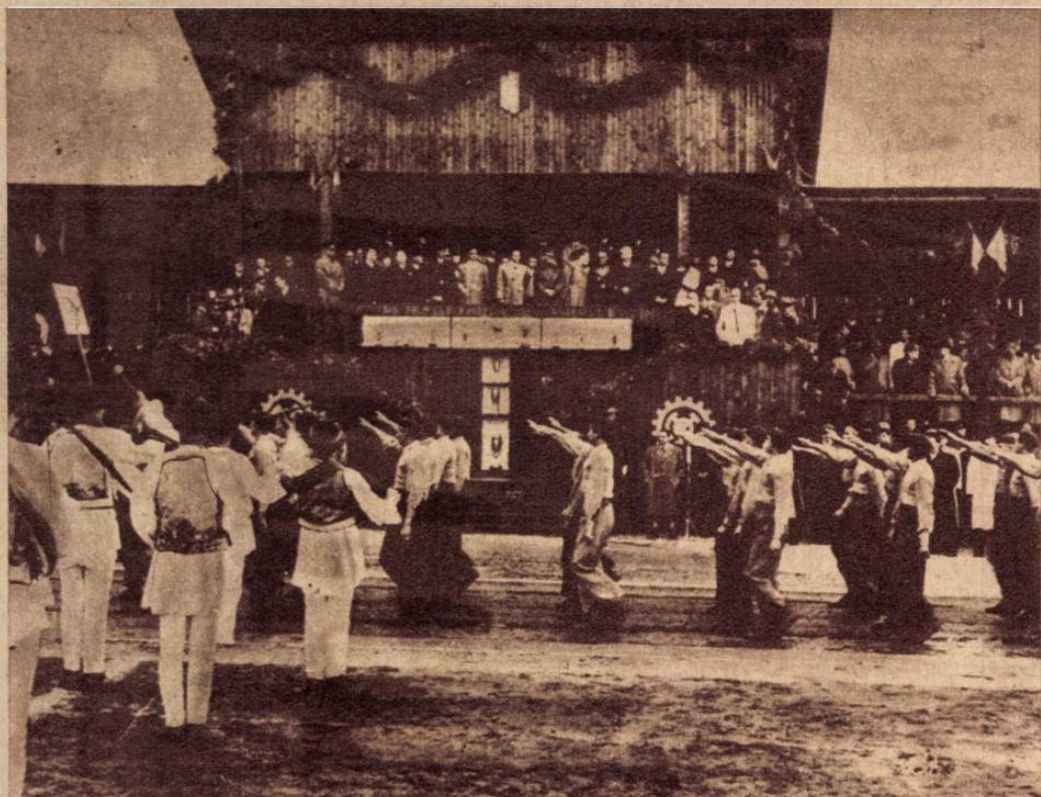

*Este semnul distinctiv, prin care apa-
ratele de marcă ale industriei radio-
fonice germane sunt certificate pentru
export, ca având calitatea unor pro-
duse de primul rang.

Demonstrații gratuite în orice magazin de specialitate

Cine ascultă radio - știe mai multe.

ACTUALITĂȚI DIN ȚARĂ

D. prof. Mihai Antonescu, vice-președintele Consiliului, primind defilarea echipelor la marile serbări muncitorești dela Brașov

Sosirea celebrului tenor Tito Schipa în gara de Nord (citiți interview-ul în corpul revistei)

D. Dr. Wilhelm Antropp rostindu-și conferința la Uniunea Presei Străine

D. Ion Petrovici, ministrul Educației Naționale, vorbind la deschiderea Școlii Politehnice

D. Ing. Pierro Casini, rostindu-și conferința în sala Fundației Dalles

Grupul tehnicienilor italieni cari ne-au vizitat țara, fotografiați în mijlocul locuitorilor din comuna Stoenesti-Muscel

D. ministru dr. Dănuțescu primind dela d. Von Killinger, ministrul Germaniei la București, decorația Vulturul Alb pe care i-a conferit-o Fuehrerul

DOUA REVISTE COMPLETE IN ACELAS PRET

5 — 11 NOEMVRIE 1942
Nr 822 — ANUL XVI
— 20 LEI —

CAMARADERIA ROMANO-
GERMANĂ PE FRONTUL
STALINGRAD

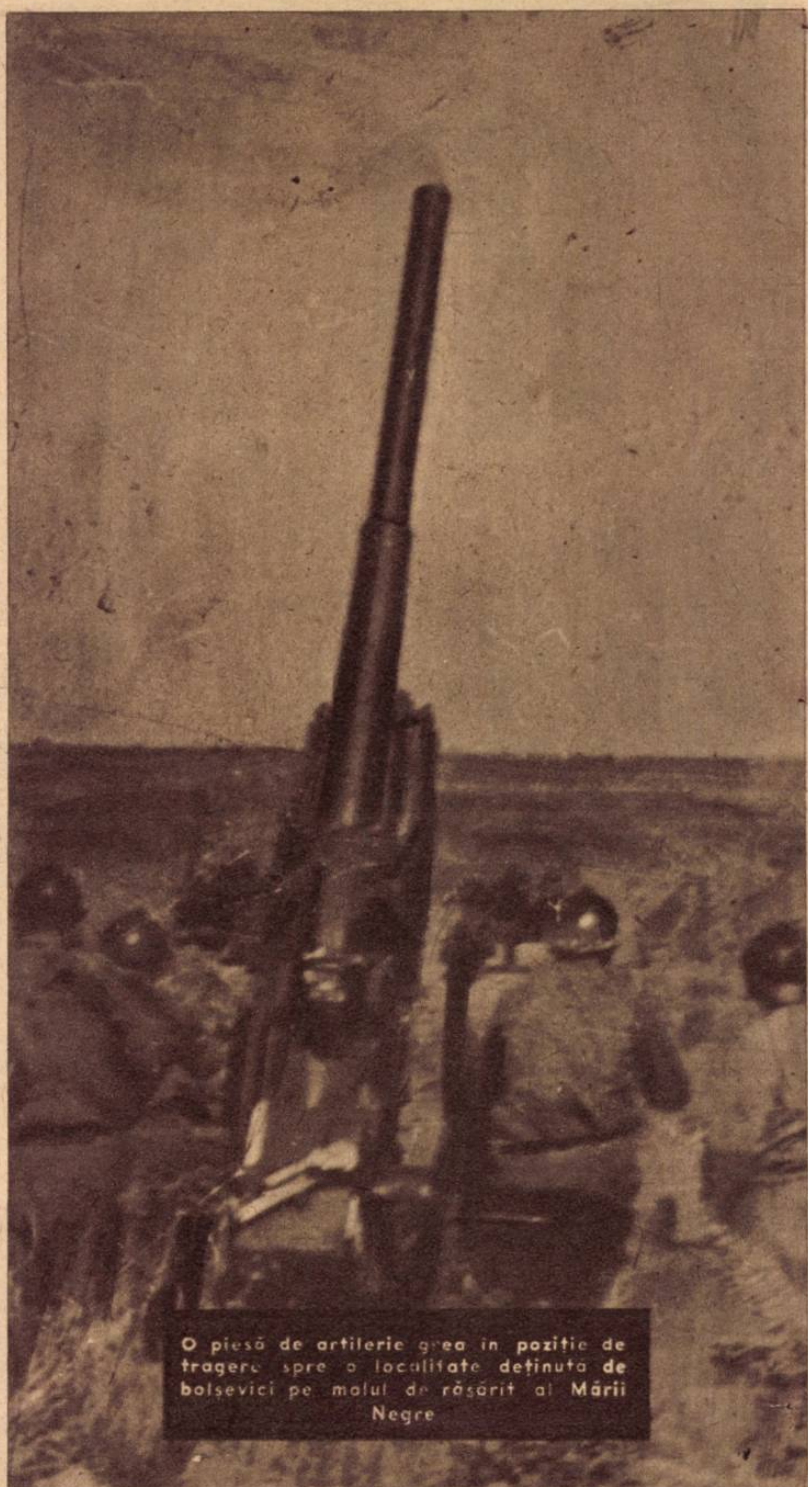
UNIVERSITY
10 JAN. 1943

O mitralieră românească în
bătăie pe frontul Caucaz

Efectele trebuie reparate
la prima defectare: mesterii
croitori și cismarii ai regi-
mentului profită pentru a-
ceasta la primă zi de repaos

O piesă de artilerie grea în poziție de
tragere spre o localitate deținută de
bolșevici pe malul de răsărit al Mării
Negre

ROMÂNII

În înaintarea lor, trupele române
trec peste o mlaștină cu ajutorul
bărcilor de asalt, spre a cădea
în spatele inamicului

Postul de legătură își schimbă poziția

Un delegat german decorează pe ostasii români care s'au distinși în ultimele lupte

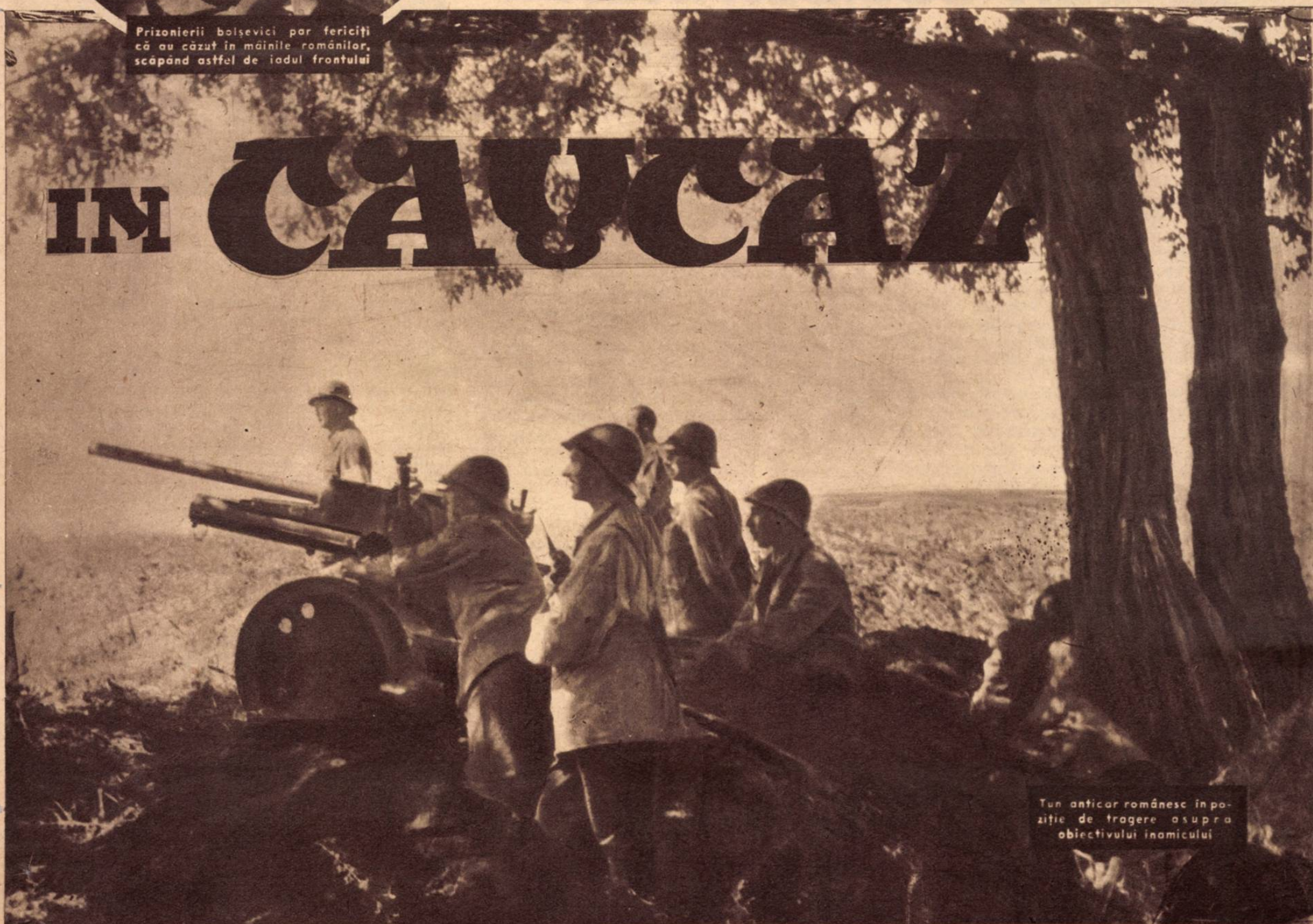

Prizonierii bolșevici par fericiți că au căzut în mâinile românilor, scăpând astfel de iadul frontului

Tren blindat sovietic capturat pe frontul Caucaz de trupele noastre

IN CAUCAZ

Tun anticar românesc în poziție de tragere asupra obiectivului inamicului

Pigmei dintr'un trib liberian cari nu-i iubesc deloc pe albi si, in special, pe ...americani.

AFRICA OCCIDENTALA

O NOUA ZONA DE RAZBOIU?

TELEGRAMELE publice in ziare ne-au adus vestea debarcării unor transporturi de trupe anglo-americane in republica negrilor Liberia, situată pe coasta Africii occidentale.

Desfășurarea războiului mondial este de natură a scoate in relief importanța strategică și militară a Africii. Acest fapt se poate explica desigur in sensul că pentru anglo-aliati războiul acesta ar trebui să capete o extensiune in timp atât de mare, încât să le permită realizarea unor proiecte uriașe.

Încă din anul 1941, presa engleză pregătea opinia publică britanică pentru câteva acțiuni militare cu obiective îndepărtate. Astfel Hanson Baldwin scria in revista „Life” următoarele: „Chiar dacă Statele Unite n'ar dori să intre in acest războiu decât într'un mod defensiv, ele ar trebui să-și asigure baze aeriene in Brazilia...” După ce America va intra in războiu, va trebui ca acțiunea aliaților să se sprijine pe Azore, pe insulele Capului Verde ca și pe porturile Africii occidentale.”

Tot pe vremea aceea, un ziar londonez sugera că Monrovia (portul și capitala republicii negre Liberia) ar putea deveni un excelent punct de sprijin pentru flota Statelor Unite.

In acelaș an, dintr'un joc al întâmplării sau din cauze deliberate, marea societate americană pentru exploatarea cauciucului „Firestone Company” construia in plantațiile din Libe-

ria o bază aeriană, in timp ce englezii încercau să traseze in toate direcțiile drumuri și comunicații transafricane.

Una dintre aceste șosele și căi de comunicație urma să facă legătura între coasta occidentală a Africii și orașul Khartum din Egiptul asediat de forțele italo-germane.

Pentru ca americanii să facă legătura între continentul lor și Africa, ar fi trebuit să se întâmple două lucruri. Primul s'a întâmplat; Brazilia a declarat războiu Axei. Dar pentru a face legătura dintre America de Sud și Africa, ar trebui ca și Senegalul, posesiune franceză, să accepte să facă jocul aliaților. Or, atitudinea Franței, părăsită după prăbușire și atacată de aliatul de ieri, nu mai este un secret pentru nimeni. Această atitudine se prezintă fără niciun echivoc. Franța înțelege să apere cu ultima energie posesiunile ei africane după experiențele dramatice făcute in Siria, in Madagascar și la Dakar, unde prima tentativă de ocupare a portului de către trupele engleze, a fost respinsă.

Este probabil că, față de dificultățile de a se pune stăpânire pe Dakar printr'un atac de pe mare, aliații să se fi gândit să pornească la cucerirea acestui port important, printr'un atac pornit concomitent de pe mare și de pe uscat.

Recentul discurs rostit de amiralul Darlan cu prilejul vizitei sale la Dakar nu mai poate lăsa nicio îndoială asupra faptului că in cazul unei agresiuni anglo-saxone asupra Dakarului, Franța se va apăra.

Liberia, micul stat al negrilor liberi din Africa va putea deveni într'un viitor apropiat zonă de războiu. Dar ce este acest stat al negrilor?

Liberia a fost fondată in anul 1822 de un grup de negri eliberați din America, unde fu-

Femei dintr'un sat liberian, purtând pe cap vase cu apă.

seseră sclavi. In momentul de față, Liberia numără aproape 2.000.000 de locuitori negri repartizați pe o suprafață de 95.000 de kilometri pătrați. Monrovia, capitala și portul cel mai important al acestui stat minuscul nu adăpostește decât vreo șase mii de negri in majoritate de origină americană precum și câțiva albi, negustori yankei.

Pădurea care urmează linia litoralului se bucură de o reputație perfect justificată; ea este impenetrabilă, plină de mistere, umedă, populată cu o faună ai cărei regi sunt mai-muțele uriașe și cu indigeni, care dacă nu sunt muncători de oameni, sunt in schimb ostili albilor și in deosebi americanilor.

Există ce e drept anumite regiuni ale Liberiei in care se practică antropofagia dar nu din necesitate ci din superstiție.

Pare cu totul ciudat faptul că Statele Unite, care se consideră putere tutelară a Liberiei, n'au încercat să exploateze bogățiile subsolului.

Intr'adevăr, Liberia posedă petrol, aur, ar-

(Urmare in pag. 14-a)

Stanga: Copii de negri din Liberia.

Dreapta: Negri din Liberia care mai sunt încă antropofagi, nu din necesitate ci din superstiție.

O stradă principală din Viena pe care viața se scurge la fel ca în timpurile normale

V IENNA și-a schimbat ca orice metropolă aspectul, în urma războiului la care participă și fiit ei. Orașul încântător al valsului nu este totuși mai puțin încântător ca pe vremea când Strauss îi dăduse titlul grațios de „capitală a dansului”. Viena a cucerit lumea prin valsurile și bucătăria ei.

Aceste două lucruri se pot găsi și azi în grațiosul oraș al Mărcii de Est. Numai în parcurile publice sau în marile cafenele de pe Ring, orchestrele militare sau cele de țigani își împart repertoriul între marșuri militare și între muzica tradițională a orașului. Această muzică cuprinde în afară de valsuri și cântecele îndrăgostiților.

Când repertoriul marșurilor a fost executat ca un fel de participare a poporului la lupta uriașă a Reichului, atunci muzicanții își îngăduie să revină amintirea orașului de altădată. Valsurile se succed într-un ritm de vrajă. Urmează apoi vechile române ale orașului udat de valurile albastre ale Dunării.

Când auzi această muzică nu trebuie să închizi ochii pentru a te crede transportat într'altă lume. Privești în jur și vezi aceiași ofițeri blonzi de care este vorba în vechile române. Dar odinioară frumoșii ofițeri blonzi aveau paloarea oamenilor care-și petrec timpul prin saloane. Astăzi ei sunt bronzăți de soarele Africii sau arși de vânturile stepelor rusești. Vienezele au mai multe motive de a-i iubi.

În localurile care înfloresc pe malurile Dunării vei găsi aceeași veselie tradițională. Este adevărat că vinul a cam dispărut dar berea i-a luat locul.

Pentru călătorii care vin din Vest și care au străbătut întreaga Germanie, sosirea în gara Viena este legată de surprize deosebite. Orașul este iluminat.

Viena nu cunoaște camuflajul total. Vitrinele sunt luminate cu becuri speciale iar lămpioanele de pe străzi au un fel de pălărie care le îndreaptă razele spre pământ.

Automobilele circulă cu farurile aprinse. Firește că aceste faruri sunt camuflați cu hârtie de culoare albastră.

Aspectul vesel al Vienei se datorește unui fapt

dintre cele mai simple: în primul rând, orașul se află în afară oricărui pericol de natură aeriană. În al doilea rând, din ordinul Führerului care iubește foarte mult orașul, Viena a devenit locul de creație al permisionarilor veniți de pe fronturile unde luptă soldații germani. Pentru bucuria acestor soldați să nu fie umbră de nimic, autoritățile germane au făcut eforturi pentru a păstra fizionomia obișnuită a orașului, considerat drept cel mai vesel loc al Europei.

Orașul cel mai vesel și cel mai elegant. Pe vremea malacoavelor, Viena a fost celebră. Înainte de războiul trecut, Viena era locul de întâlnire al aristocrației europene.

Arhiducesele și contesele s'au împrăștiat în cele patru puncte cardinale dar micile și grațioasele vieneze cu felul lor glumeț și spiritual de a vorbi, de a se îmbrăca și de a se mișca, au supraviețuit.

Viena dictează moda feminină pentru o mare parte din spațiul Europei.

În locul Parisului, metropola austriacă a fost erijată în regină a modei feminine.

Autoritățile germane încurajează această tendință a marilor case de modă din Viena și faptul că orașul deține un mare număr de case de confecțiuni se resimte în aspectul general al femeilor vieneze. Eleganța este aproape generalizată. O eleganță sobră, spirituală și ieftină, ca în timp de război.

Vienezele știu să fie în același timp econome și elegante. Este un secret al lor.

Nimeni nu știe prea bine cu ce-și întreține eleganța femeile din Viena. Consumul textilelor a fost raționalizat și în Marca de Est ca ori unde în Europa. Și totuși... femeile sunt elegante. Mister...

Viața cetățenilor pare neschimbată. Restaurantele sunt pline ca în vremurile de pace. Ele sunt garnisite cu vechile specialități ale bucătăriei vieneze: șnițelurile vieneze, cârnații speciali sau peștele preparat în sute de feluri, se răsfață în galantarele și

în vitrinele ermetice închise. Consumatorul își poate satisface foamea contra bon. Un bon care ar fi echivalentul cartei noastre. Faimoasa patiserie vieneză, celebră în toată lumea, prăjiturile preparate cu trudă de cele mai pricepute mâini din lume, există și azi.

Firește că ciocolata a fost înlocuită cu ersatzuri care însă au gustul originalului. Este și acesta un mister al Vienei și al vienezelor. La Viena vei întâlni foarte multe mistere. Mistere plăcute însă.

Călătorul care poposește în Viena, își dă repede seama că plăcerile stomacului sunt respectate și satisfăcute ca odinioară. Bucătăria nu și-a schimbat nici tehnica și nici gustul. Ea a rămas cea mai fină din Europa. Lămăile nu lipsesc din farfuriile pe care se răsfață faimosul șnițel vienez.

Numai proporțiile mâncărilor s'au schimbat. Felurile au devenit ceva mai mici. Dar lumea se resemnează repede când constată că gustul a rămas intact: „Așa-i războiul!”

Viena, ca de altfel toate orașele Reichului Mare, acceptă condițiile de viață impuse de necesitatea de a se câștiga, în primul rând, războiul. Pretutindeni, pe străzi, soldații austrieci, cu floarea reginei la capelă, amintesc că Marca de Est se află în război.

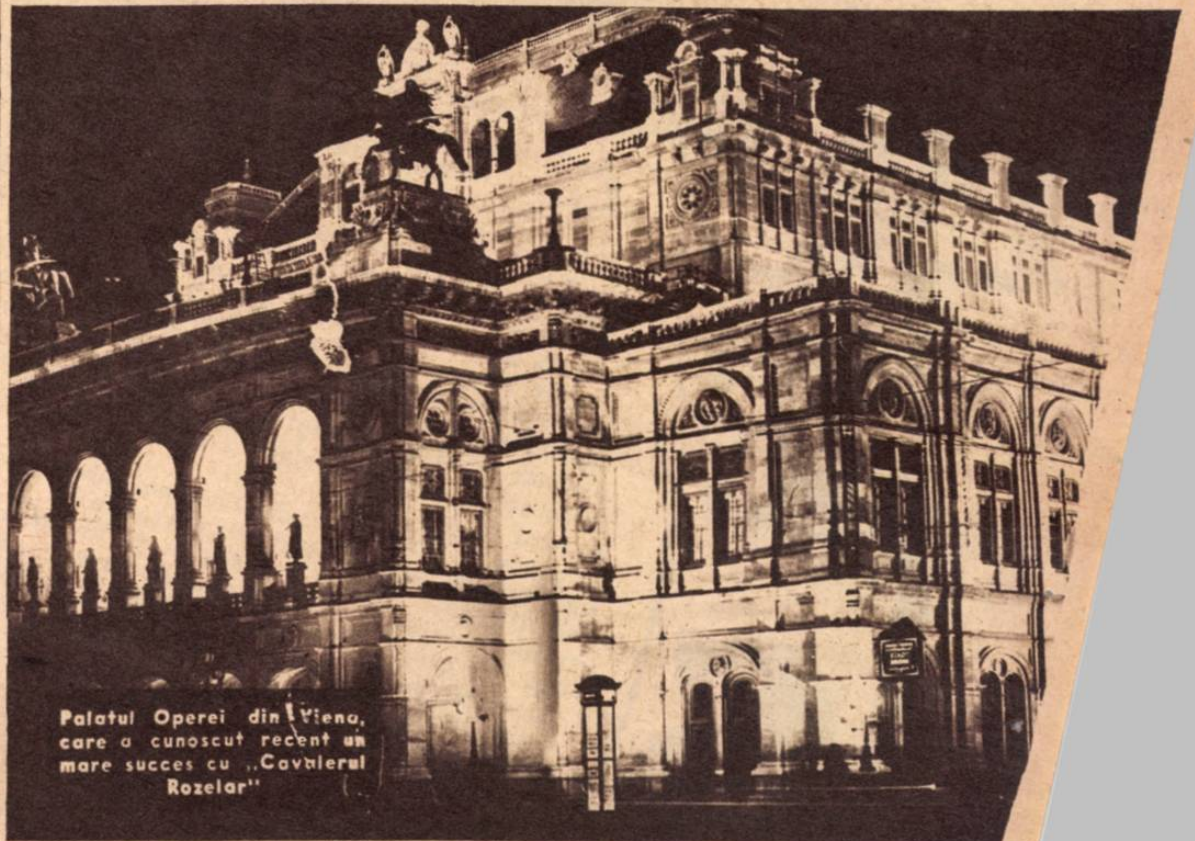
Un război foarte popular căci Viena a cunoscut primejdia comunistă.

În afară de localurile care sunt la fel de frecventate ca înainte de război, teatrele și scenele metropolei se află în centrul atenției unanime.

Opera a avut o stagiune extraordinară iar ultimul spectacol „Cavalerul Rozelor” de Richard Strauss, a fost un adevărat triumf.

Între plăcerile teatrului, ale cafelei și restaurantelor, vienezul își continuă activitatea care întotdeauna a fost fructuoasă. Oamenii muncesc mai mult ca niciodată dar munca nu este ceva neplăcut pentru cei din Marca de Est. Gândul că munca aceasta servește celor de pe front și patriei este o consolare și încurajare pentru toți.

Cu credința fermă în victorie, Viena privește surâzătoare viitorul drept în față.

Palatul Operei din Viena, care a cunoscut recent un mare succes cu „Cavalerul Rozelor”

Autostradă în serpentină din împrejurimile Vienei

Patada interioară a palatului imperial Schönbrunn

Dreapta: Consiliul comunal al unui orașel de negri din America de Sud, în uniforma de gală pe care i-o impune ținerea unei ședințe. Cel din mijloc, cu epoleți, este primarul orașelului.

CU toate presiunile exercitate de America de Nord asupra statelor continentului sudic, nu s'a realizat dintr'o lovitură unirea tuturor forțelor americane în vederea... câștigării războiului. Să ne înțelegem! Atunci când președintele Americii de Nord sau alt reprezentant al statelor federale lansează formula „pan-americană” în vederea apărării continentale, nu este vorba decât de anumite interese politice, strategice și economice ale Americii de Nord. America latină n'a cunoscut niciodată avantajele vecinătății sale cu America de Nord. Cel mult, statele Americii de Sud au fost avantajate față de alți clienți ai industriei americane datorită apropierii de țara marilor uzine.

Politica imperialistă a Americii de Nord a căpătat dela intrarea în conflict a acestei puteri, aspectul unei invitații îndârjite, când sentimentală și când amenințătoare la o colaborare militară și economică cu nimic în avantajul statelor latine.

De aceea pe frontul solidarității pan-americane s'au produs spărturi. Aceste spărturi au fost: neutralitatea Argentinei și a statului Chili. În același timp, Brazilia care a căzut în zona de influență a sirenelor politicii nord-americane, a refuzat, din motive care se vor vedea, să declare război Japoniei. Așa dar câteva dintre cele mai puternice și mai bogat înzestrate state ale Americii de Sud au păstrat în actualul conflict, dela început o atitudine care poate indispuie pe nord-americani.

Ar fi interesant să facem împreună o călătorie imaginară în acest continent pentru a înțelege și mai bine substratul atitudinii ciudate a statelor sud-americane.

Să ne imaginăm că ne aflăm la Rio de Janeiro, capitala uriașului stat brazilian. Am spus uriaș și cu drept cuvânt. Bunăoară, d-voastră știți că Brazilia are o întindere egală cu

a Europei, minus Rusia? Aflând acest lucru veți fi uimiți și de sigur nedumeriți asupra faptului că această țară a reușit să rămână în afara conflictului, cu toate presiunile nord-americane.

Cred că știți că Brazilia este celebră în lume prin calitatea cafelei sale și mai ales prin producția astronomică a plantațiilor sale. Cunoașteți de sigur și istoria oarecum cinică a cafelei aruncată în mare pentru a nu îngădui ieftinirea ei pe piața mondială. Războiul a întrerupt intrigile marilor plantatori de cafea închizând porțile țărilor importatoare.

În Argentina cafeaua este o băutură atât de ieftină, încât ea nu se poate consuma la masa unui local, ci numai în fața unor ghișee care seamănă cu tejghelele cârciumarilor noștri.

Brazilia n'a putut rezista până la urmă presiunilor nord-americane și a sfârșit prin a declara război Germaniei și Italiei. De Japonia nici măcar nu s'a pus chestiunea. Știți de ce? Pentru că cea mai mare parte din faimoasele plantații braziliene au fost valorificate cu mână de lucru japoneză. Colonia japoneză din Brazilia numără 300.000 de membri. Din anul 1912, de când a început invaziunea pașnică a japonezilor în Brazilia, regiunile cele mai sălbatice ale junglei au fost transformate în cele mai fertile

CE SE PETRECE

Una din străzile principale ale orașului Buenos Aires

O vedere generală a portului brazilian Rio de Janeiro

Președintele Vargas și familia lui într'una din regiunile pitorești ale Braziliei

plantații, datorită perseverenței și puterii de muncă a japonezilor. Aceștia au fost cei cari au construit căi terate, extinzându-și coloniile în toate direcțiile țării. Trei sute de mii de japonezi au învins jungla și în zonele unde nici măcar Cactusul nu poate crește, ei au reușit să planteze ceai, cafea, piper și bumbac.

Totuși statul brazilian a luat, în anul 1934, măsura micșorării cotei de emigranți japonezi. Cota stabilită la 20.000 de oameni anual, a scăzut treptat până la 2840. Ați înțeles de ce Brazilia a uitat să declare războiu Japoniei. Dacă ar fi făcut acest lucru, ar fi trebuit să accepte sistarea muncilor în plantații. Or, lucrul ar fi fost împotriva intereselor nord-americane, deoarece America de Nord speră să recâștige pe pământ brazilian ceea ce a pierdut în Indiile Olandeze. De altfel, Ford a început să facă plantații de cauciuc care vor da primele rezultate abia în anul 1949.

Dincolo de rada portului Rio de Janeiro se poate vedea insula fermecătoare numită „Ilha das Flores” adică Insula Florilor.

În apropierea acestei insule era să se înnece, acum câțva timp, președintele Guinazu al statului neutru argentinian. Președintele se întorcea dintr-o călătorie la Washington, unde a indispus pe cei de față, declarând că Argentina dorește să rămână în afara conflictului. Avionul cu care se înapoia la Buenos-Aires a căzut în mare, în fața insulei Florilor. Președintele a fost salvat dela moarte și a rămas mai departe neutru.

Față de neutralitatea argentinienilor, americanii din Nord au fost de părere că trebuie să se procedeze la represalii amicale. Fastuoasele automobile americane nu mai veneau în Argentina. Președintele Guinazu a sugerat marilor exportatori de carne, care expediază săptămânal două vapoare cu carne congelată în Anglia, că ar trebui să se aplice Angliei „represalii amicale”.

Să nu se mai expedieze carne. Mașinile americane, ultimele care se mai fabrică în această țară au re-luat drumul Argentinei.

Trecând mai departe, la Chili, putem constata că este singurul stat al Americii latine care oferă ciudate aspecte celui care-i vizitează porturile.

Pe cheiurile portului Valparaiso

se pot vedea cargoboturi americane ancorând lângă vase japoneze. Vasele statelor beligerante încarcă arama, metal care se găsește din abundență în Chili.

Dar poate n-ați înțeles de ce America de Nord și-a intensificat abia în ultimul moment și după multă ezitare, presiunile asupra chilenilor. Pentru că Argentina și Chili păzesc strâmtoarea Magellan, care desparte sau unește cele două oceane. În eventualitatea că n'ar mai putea fi utilizat canalul Panama, singura cale de legătură între cele două oceane, ar fi calea Sudului pe care o păzesc cele două state neutre. Ați înțeles acum ce legătură strânsă există între politică și geografie, între atitudini politice și locul pe care o țară îl ocupă pe planetă.

După cunoștințele geografice ale majorității europenilor, s'ar părea că Rio-de-Janeiro este foarte aproape de Buenos-Aires. Depărtarea micșorează distanțele și nu fiecare dintre noi poate ceti o hartă. În realitate, pentru a face legătura între cele două capitale sud-americane este necesară o călătorie cu vaporul care durează 7 zile sau un sbor de 15 ore cu avionul.

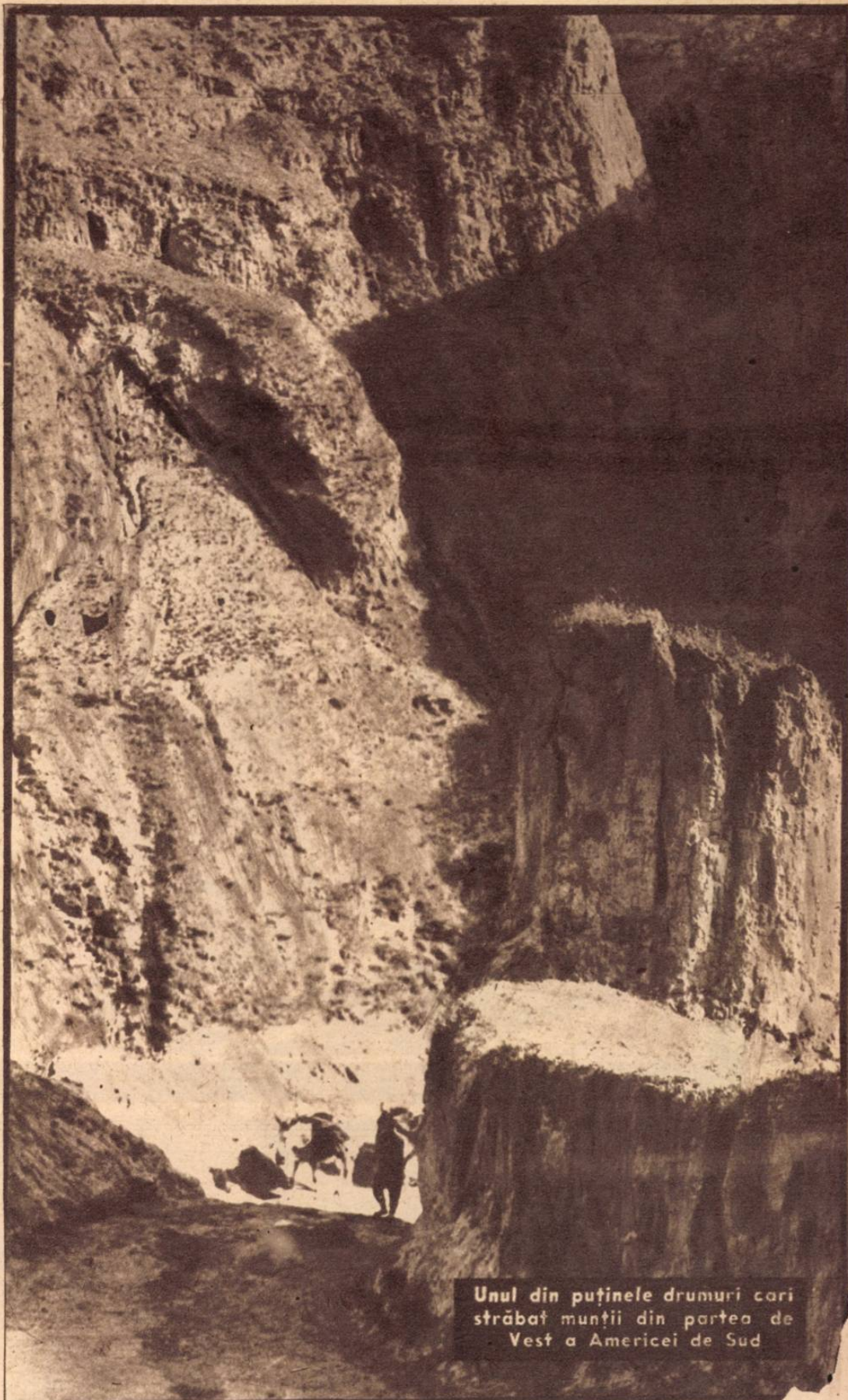
În ceea ce privește clima, se poate spune că în timp ce la Rio-de-Janeiro atmosfera este de multe ori greu de suportat, la Buenos-Aires clima este mult mai plăcută. Iată de ce coloniștii spanioli au botezat capitala argentiniană Buenos-Aires adică „Aer Bun”.

La Rio natura și clima sunt la fel de apăsătoare. Acolo unde astăzi se ridică impozantul hotel Copacabana-Palace, cu cazinoul, piscinele, teatrele și terenurile sale de tennis și golf, se întindea nu mai departe de acum două decenii, pădurea virgină. Marea se vede din toate părțile.

La Buenos-Aires priveliștile naturale sunt ce-i drept mai modeste. Pădurea este absentă și cel care-ar vrea să se răcorească în apa mării trebuie să ia trenul.

Dar Buenos-Aires are ceva care amintește într'un chip foarte sugestiv de Europa. Este un oraș-cocktail, format din fragmente pariziene, spaniole și chiar italiene. Are anumite străzi care seamănă cu străzile orașelor engleze, dar are și colțuri care amintesc intens de Paris, de Madrid și de micile și artisticele orașe ita-

(Continuare în pag. 14)

Unul din puținele drumuri cari străbat munții din partea de Vest a Americii de Sud

AMERICA de SUD

Fermier argentinian care și-a stabilit gospodăria în plină junglă

Un țaran brazilian pescuind cu ajutorul arcului...

Într'un port argentinian, în care cetățeanul găsește de toate.

DIN TOTUL

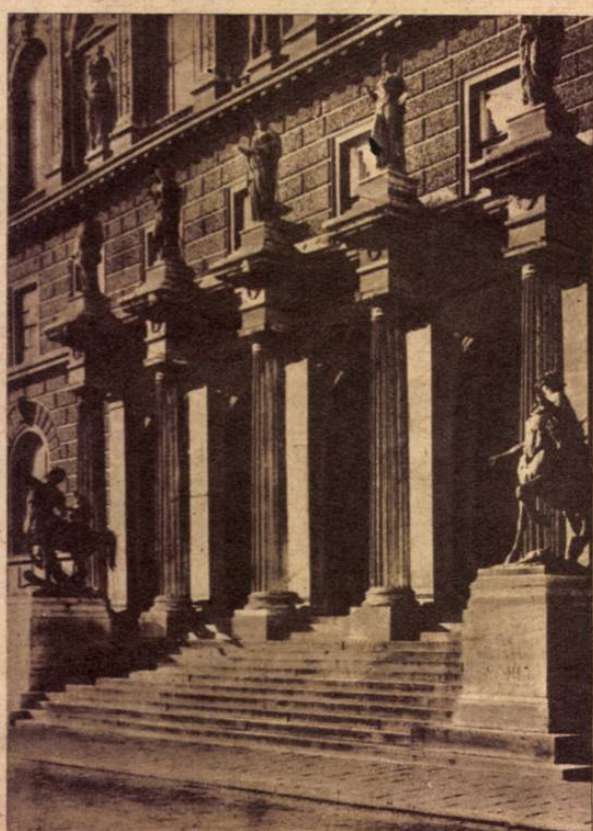
Stânga: Feldma-reșalul Rommel primește raportul unui ostaș al său, în cele mai avansate linii ale frontului african, asupra ultimelor operații încercate de inamic.

Dreapta: Un spital de campanie german instalat pe o insulă în extremitatea de Nord a frontului de Răsărit. În aceste barăci de lemn se găsesc cele mai perfecționate mijloace medicale pentru a veni fără întârziere în ajutorul răniților.

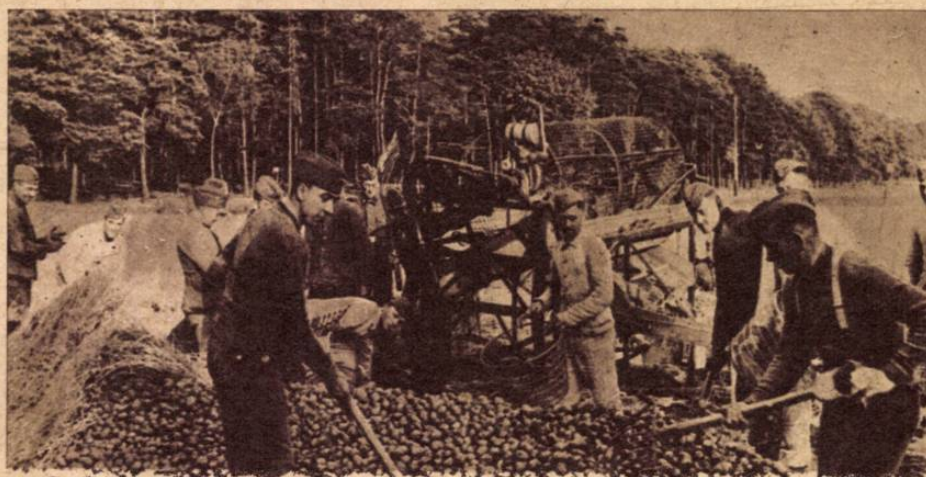
Stânga: Cei doi comandanți de submarine germane, See Hellriegel și Walkerling, care au scufundat, nu de mult, marile vase inamice „Viceroy of India” și „Reina del Pacifico”, fac declarații corespondenților presei străine dela Berlin.

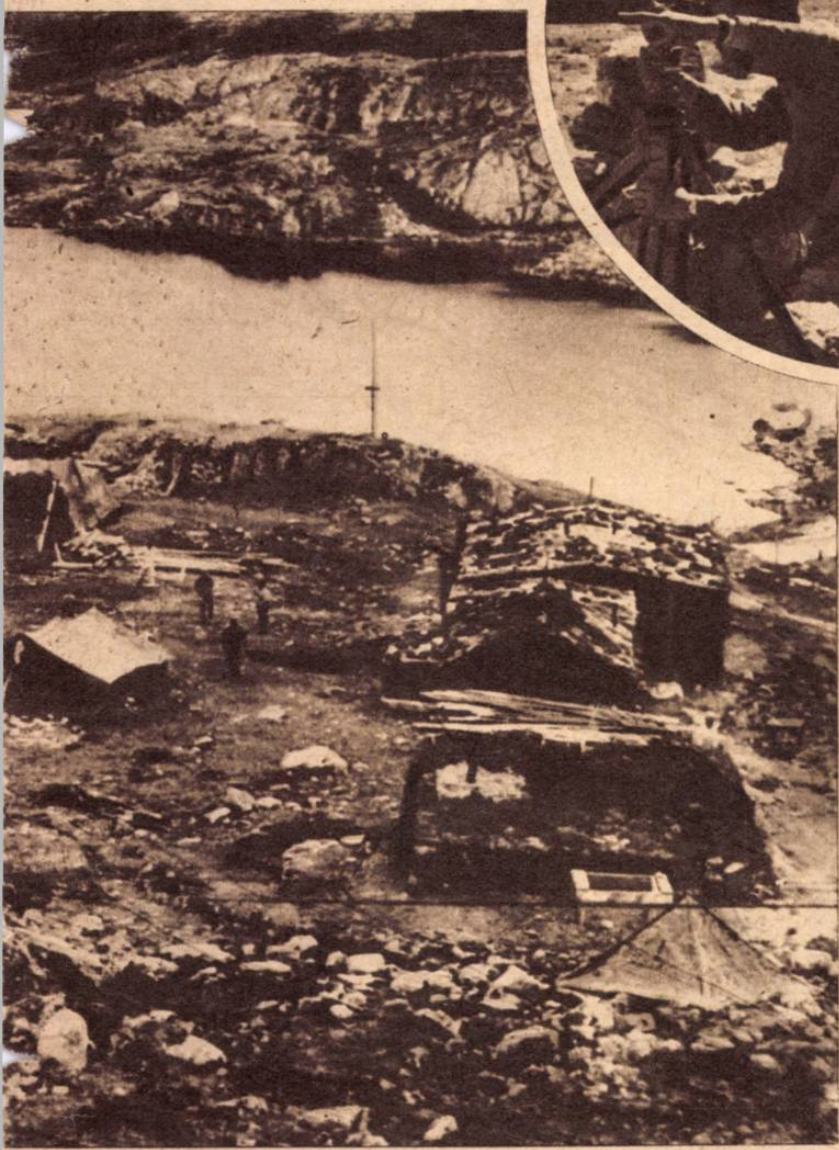
Dreapta: Doi bătrâni cerchezi privind cu admirație și curiozitate unul dintre cele mai perfecționate avioane germane, care, după ce a băgat spaima în bolșevici, a aterizat în satul lor.

Stânga: Academia de Artă din Viena, care și-a sărbătorit, la 26 Octombrie a.c., două sute cincizeci ani de existență.

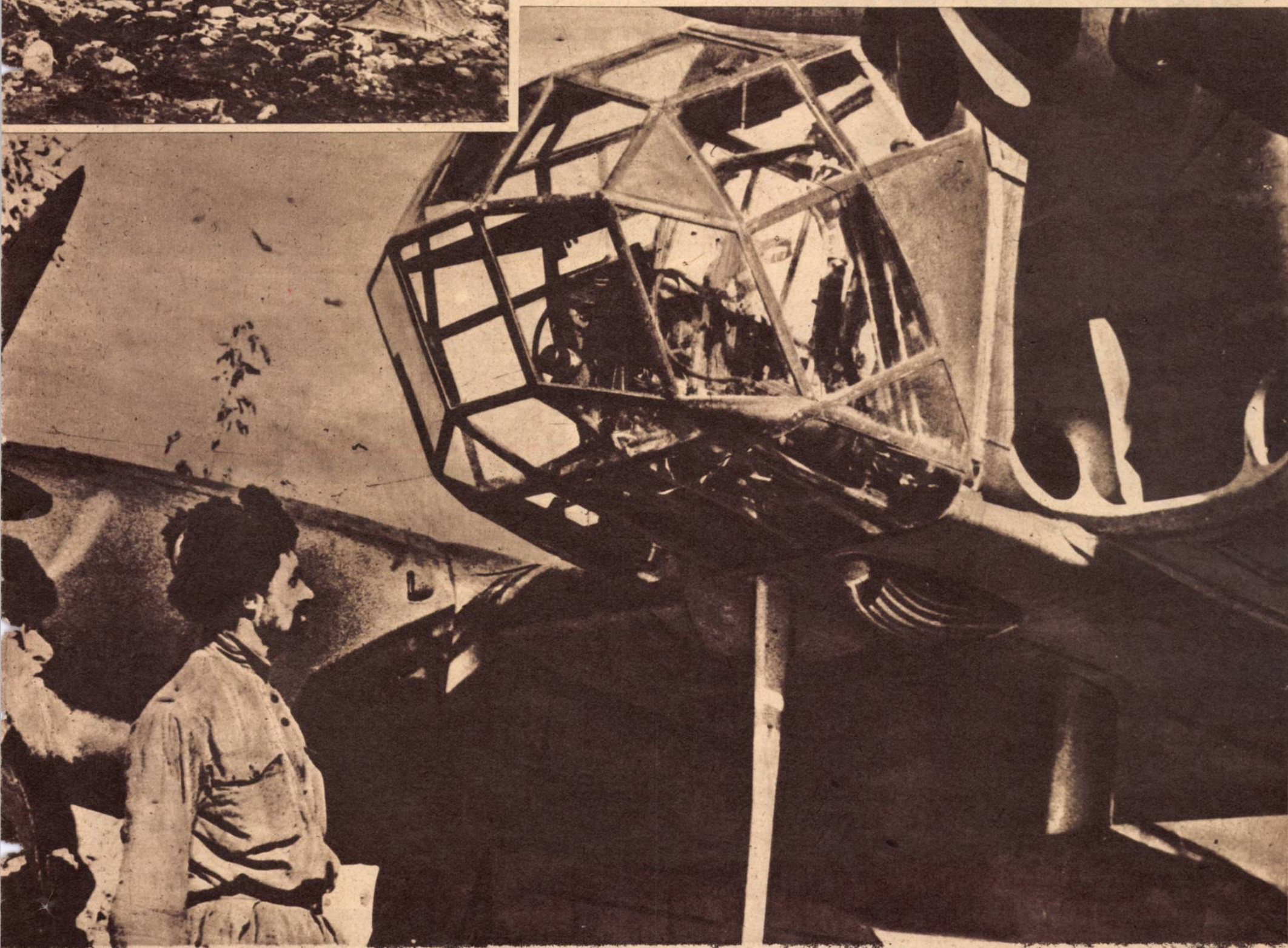
Dreapta: Soldați germani veniți în permisie dau ajutor țăranilor la strângerea noului recoltă de cartofi.

Sus: (în medalion): Observatorul unei baterii de artilerie germană de pe frontul african, dincolo de al cărei tir n'a putut străbate nici un tanc inamic, cu toate atacurile înversunate ale acestuia.

Dreapta: În palatul dela Versailles a fost amenajat de curând un muzeu consacrat exclusiv lui Napoleon. Vedem instalarea uneia dintre statuile marelui împărat în hall-ul muzeului.

Unul din punctele centrale ale oraşului degajat de baricadele sovietice

Biserica pe care sovieticii au transformat-o în depozit de cauciucuri

Ce-a mai rămas din Stalingrad

Dreapta: Piaţa Roşie din Stalingrad după distrugerea rezistenţei bolşevice

Volga privită printre clădirile fostului sediu al partidului comunist

Tun antiaerian sovietic distrus de o bombă pe una din străzile oraşului

Una din clădirile partidului comunist, în care bolşevicii au opus o dărză rezistenţă

Piaţa principală a oraşului, după înfrângerea baricadelor sovietice

Lanson

CREMĂ
SI
PARFUM

Visul Doamnei

LANG/DORFF & CO - BERLIN - GERMANIA

*Elegantă și
calitate*

sunt cele două
caracteristice ale
ciorapilor **Tesyra**,
fie oă sunt fabricați
din mătase natu-
rală sau vegetală,
fie din lână.

Ciorapul **Tesyra**

DEȘTEPTĂTORUL

Kienzle

ELEGANT ȘI PRECIS

CU UN MECANISM MARE ȘI STABIL

CEREȚI LA CEASORNICĂRIE UN CEASORNIC *Kienzle*